

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 61.

De geesten van Bertha Dunkel.

10 cents.
België 25 cent.

Eén oogenblik flitste een lichtstraal in de duisternis en de verbaasde spiritisten zagen, dat bloemen van de zoldering omlaag zweefden

 Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE GEESTEN VAN BERTHA DUNKEL.

EERSTE HOOFDSTUK.

De nagel aan de
doodkist van den hoofd-
inspecteur van politie.

Als een burcht uit oude tijden, zoo hecht en sterk, maar ook, zoo vriendelijk en gastvrij als een moderne villa, lag het roode baksteen gebouw van Scotland Yard op het Victoria Embankment zich in de stralen van de zon te koesteren.

Deze laatste vergelijking gaat echter een weinig mank, want al ziet het gebouw er vriendelijk uit, vooral als de zon er op schijnt, een ieder die op de hoogte van de bestemming van het gebouw is, zal het begrip „vriendelijk“ er moeilijk mee kunnen vereenigen, daar, zooals men weet, het gebouw dient tot huisvesting van de Londensche politiemacht en tot hoofdkwartier van de Big Four, het viertal ambtenaren, dat elk als hoofd van een aparten tak van dienst een onbeperkt gezag uitoefent bij het nemen van maatregelen, om de misdaad op te sporen.

Vriendelijkheid is dus iets, dat Scotland Yard uit hoofde van den dienst vreemd is, ja

vreemd moet zijn, daar onverbiddelijke strengheid, zij het ook gepaard met strikte rechtvaardigheid, de hoofddeugd moet uitmaken van het corps, dat er gehuisvest is.

Ditzelfde is ook het geval met de hooggeprezen gastvrijheid, de algemeene deugd van den Engelschman, welke echter op Scotland Yard eenigszins eenzijdig wordt toegepast, daar het wel het groote ijzeren hek en de vele deuren wijd heeft openstaan voor al degenen, die daar binnentreden, maar hen, die daar binnengekomen zijn, hetzij op uitnoodiging, hetzij daar heen gevoerd met zachten, doch onverbiddelijken drang, nimmer meer vrijuit laat vertrekken, tenzij naar de gevangenis of naar een der gerechtshoven.

Maar toch... niettegenstaande deze eenigszins grimmige bestemming staat het roode baksteen gebouw op den Theems-oever zich vriendelijk in het zonnetje te koesteren en lijkt het in de verte eenigszins op een hoog

opgetrokken Engelsch landhuis, met vele erkertjes, ronde torenkamertjes en balcon, die tot behaaglijke zitjes uitnoodigen.

Onder al degenen, die zich in dit gebouw uit hoofde van hun ambt bevonden was er één, die zich daar inderdaad zeer behaaglijk gevoelde. Die ééne was hoofd-inspecteur Phileas Baxter, een man, die wel zekere kwaliteiten had bij het opsporen van misdadigers, maar die overigens nog al dom was uitgevallen en vooral daar, waar het intellect aan het woord was, het jammerlijk moest afleggen. Men mompelde er zelfs over, dat een buitengewone protectie van hooggeplaatste personen, die uit hun vroeger leven iets te verbergen hadden, hem deze hooge post bij de politie had bezorgd, want dat hij er anders door zijn bekwaamheid alleen zeker niet zou gekomen zijn.

Hoe dit zij, Baxter was in sommige opzichten een bekwaam detective en verstond de technische détails van zijn vak tot in de perfectie. Hij was onvermoeid, deed zijn werk met plezier en vooral, hij was taai en vasthoudend als een bulldog. Had hij eenmaal een spoor te pakken, dan volgde hij dit hardnekkig en liet het pas los, wanneer het tot zijn doel had gevoerd of wanneer ten duidelijkste gebleken was, dat het een dwaalspoor was.

Deze methode had zeer veel goeds, maar wanneer een spoor een dwaalspoor bleek te zijn, dan ging daardoor nog al eens kostbare tijd verloren en tijd is juist bij detectiewerk een zeer voorname factor.

Onder het bevel van dezen hoofd-inspecteur stond onder anderen een inspecteur, die door zijn korten, gedrongen lichaamsbouw zich onder zijn collega's en minderen den bijnaam van „de vloot" op den hals had gehaald.

Deze man had het in de speurkunst zeer ver gebracht en stond zeker op één lijn met zijn chef, terwijl hij bovendien nog het voordeel had, dat hem boven Baxter verhief, van zeer schrandere te zijn. Hij bezat veel meer intellect dan zijn chef en was hem in vele opzichten te glad af.

Dat was reeds in talloze gevallen gebleken en droeg er niet weinig toe bij, dat tusschen deze twee mannen een naijver ontstond, die ten slotte daartoe leidde, dat deze inspecteur aan den eigenlijken speurdienst werd onttrokken.

Hoofd-inspecteur Baxter was daarbij zeer slim te werk gegaan. Hij had zijn mededinger, die Marholm was geheeten, benoemd tot zijn particulier secretaris, waarmee hij een tweeledig doel had bereikt.

In de eerste plaats belette hij hem daardoor zaken te leiden buiten zijn medeweten, terwijl hij tevens over zijn gewaardeerd advies kon beschikken in moeilijke gevallen. Marholm toch was nu gedoemd, om steeds gedurende zijn diensttijd op het bureau van den hoofd-inspecteur aanwezig te zijn, dien hij in alle mogelijke gevallen met zijn hulp en raad moest bijstaan en waarbij het meer dan eens bleek, dat een zaak alleen in gunstigen zin voor de politie kon worden opgelost, niet dank zij de speurdersgaven van den hoofd-inspecteur, maar van wege de scherpzinnige raadgevingen van Marholm, „de vloot", den man achter de schermen.

Zooals gezegd, voelde Baxter zich in het hoofdbureau zeer behaaglijk, vooral daar hij de zekerheid had in moeilijke gevallen steeds op het vernuft en intellect van zijn secretaris, inspecteur Marholm, te kunnen rekenen.

Toch was zijn geluk niet volmaakt. Er ontbrak iets aan. Het was weliswaar slechts één ding, dat hem hinderde, maar dat ééne ding was dan ook werkelijk in staat hem zijn humeur voor een geheelen dag, ja soms wel dagen achtereen te bederven.

Onder de vele zaken, die hem waren toevertrouwd, namelijk, was er één, die hem soms tot wanhoop bracht, daar hij er nog nimmer in geslaagd was daarin iets te bereiken. Die ééne zaak was het opsporen van den Gentleman-inbreker, den meester-dief, den inbreker John Raffles.

Deze geniale dief, die stoutmoedigheid aan dapperheid, vindingrijkheid aan humor, snelheid van handelen aan zekerheid van optreden paarde, was voor den hoofd-inspecteur onvindbaar.

Wat hij ook deed en welke pogingen hij ook aanwendde, nog nimmer had hij iets bereikt, dat in de verte op succes leek. Integendeel, in de meeste gevallen was de politie-ambtenaar de speelbal geworden van den zonderlingen misdadiger, die weliswaar tegen de wet handelde en daarom gearresteerd moest worden, doch die overigens een zoo eigenaardige gedachte ten grondslag had gelegd aan zijn werk, dat men hem eer voor een weldoener der menschheid kon houden.

In de eerste plaats had hij zich nog nimmer aan een menschenleven vergrepen, zelfs niet aan dat van een misdadiger. Wanneer hij bij zijn avonturen in aanraking kwam met schurken, die zich niet ontzagen, behalve op rechtvaardige wijze verkregen geld en goed, ook het leven aan hun medemenschen te ontnemen, dan wist hij het altijd zóó te bedisselen, dat de politie weldra de hand op deze heeren

kon leggen, zoodat hij in vele gevallen als de bondgenoot van recht en wet kon worden beschouwd.

Maar in andere gevallen ging hij lijnrecht tegen recht en wet in, ten minste schijnbaar, want dan stal hij links en rechts, brak in, opende brandkasten en nam weg, niet bij duizenden, maar bij tien, honderdduizenden, ja soms wel bij millioenen tegelijk.

Steeds gaf hij rekenschap van zijn daden. Nimmer verkeerde men in het onzekere over den auteur van een inbraak, wanneer John Raffles daarin de hand had gehad. Altijd liet hij een beleefd geschreven of getypt briefje achter in de leeg gehaalde brandkast, waarin hij op zeer wellevende wijze te kennen gaf, het noodzakelijk geoordeeld te hebben den bezitter van die brandkast van een gedeelte zijner rijkdommen te ontlasten, daar hij te veel geld had en anderen te weinig. Dat hij het als zijn plicht beschouwde dien bestolen rijkraad aan iets te herinneren, dat door den bestolene maar al te vaak vergeten werd, namelijk dat er plichten te vervullen waren jegens den minder goed bedeedden evenmensch, die vaak niet in staat was het noodzakelijkste levensonderhoud te koopen, terwijl anderen zich in weelde baadden en niet eens in staat waren de rente van hun opgestapelde rijkdommen te verteren.

Het was ontegenzeggelijk, dat hoe edel ook de bedoelingen van den meesterdief Raffles waren, hij zich door zijne daden onder en boven de wet plaatste, zoodat de politie hem reeds jaren met ijver zocht, zonder daarin echter ooit iets te bereiken. Hij was nu reeds eenige tientallen jaren op het oorlogspad, maar nog nimmer was het de politie gelukt blijvend de hand op hem te leggen, ja, eerlijkheidshalve dient te worden vermeld, dat nog nimmer één der detectives, Baxter en Marholm inclus, erin geslaagd was een juiste beschrijving te geven van het voorkomen van den gentleman-inbreker, daar men hem wel meerdere malen gezien had maar telkens onder een of andere vermomming, een vermomming die zoo uitstekend was, dat men zelfs bij daglicht niet in staat was daarvan den aard te ontdekken.

Het eenige, dat men met zekerheid wist, was dat hij een lange, slanke figuur had, gladgeschoren was en een zeer chic man van de wereld was.

Men moest echter erkennen, dat deze ken-teekenen te gering waren, om daarop met zekerheid te werk te kunnen gaan. Hoeveel Engelschen zijn er niet lang en slank en hebben niet een zeer chic uiterlijk? Op deze wijze

zou men wel honderdduizend mannen kunnen arresteren, zonder op den gezochte de hand te leggen.

Dit had hoofd-inspecteur Baxter dan ook zeer goed ingezien en het eenige waarop hij zijn hoop, om Raffles nog eens te kunnen arresteren, bouwde, was, dat het Marholm gelukken zou zijn intellect tegenover dat van den gentleman-inbreker te plaatsen.

Maar Marholm was een eigenaardige vent. In stilt bewonderde hij Raffles zeer en hij zou het nimmer over zijn hart kunnen verkrijgen den gentleman-dief te arresteren, vooropgezet, dat hij daartoe ooit in de gelegenheid zou komen, daar hij er nimmer de minste moeite voor deed.

Raffles was voor hem het toppunt van rechtvaardigheid en daar hij daarbij vaak zeer geestig was en allerlei origineele invallen had, waardoor Baxter dikwijls het slachtoffer werd, dacht hij er eenvoudig niet aan mee te werken om Raffles te pakken te krijgen. Hij paste echter wel op dit te zeggen en gedroeg zich steeds alsof hij vol ijver bezig was om te trachten de hand te leggen op den man, die door zijn onvindbaarheid van de politie den bijnaam van den Grooten Onbekende had gekregen, een bijnaam, waarvan Raffles op de hoogte was en dien hij als een eernaam beschouwde.

Men begrijpt, dat de positie van Marholm tegenover zijn directen chef, hoofd-inspecteur Baxter, een zeer eigenaardige was.

Aan den eenen kant kon Baxter niet buiten zijn secretaris, daar deze hem vaak zeer belangrijke diensten bewees bij het opsporen van misdadigers, terwijl hij hem tevens door hem op zijn bureau te houden, belette hem naar den kroon te steken, terwijl aan den anderen kant hij zijn factotem innerlijk vaak vervloekte, wanneer voor de zooveelste maal weer eens bleek, dat Marholm zijn chef, die, het zij tusschen haakjes gezegd, een bulderbast van het eerste water was, duchtig voor den gek hield, wanneer de goede man door den Grooten Onbekende weer eens op originele wijze bij den neus was genomen.

Op den ochtend van den dag waarop dit verhaal aanvangt, bevond zich in het particuliere cabinet van den hoofd-inspecteur, behalve de machtige chef zelf, ook zijn secretaris, inspecteur Marholm.

Het leed geen twijfel of er was iets ernstigs voorgevallen, want uit het vertrek van den oppermachtige klonk luid stemmengeras en nu en dan kon men zeer duidelijk een zeer hartigen, onvervalschten Engelschen vloek onderscheiden.

De zich in het voorvertrek van den hoofd-inspecteur bevindende politie-agenten keken elkander aan en fluisterden:

„Hij heeft heden weer zijn feestdag! Hij vloekt zeker over de zonden van zijn medemenschen”.

Ofschoon zij nieuwsgierig aan de deur van het bureau stonden te luisteren, werd het hun toch niet duidelijk, wat de oorzaak was, dat de „geweldige” zulke ellenlange vloeken uitte.

In het cabinet van den hoofd-inspecteur was het volgende te zien:

De „vloer” had juist een blik geslagen in een bundel akten en hield de papieren zoo dicht voor zijn oogen, dat Baxter zijn gelaatstreken niet kon onderscheiden.

En deze trekken waren alles behalve droevig!

De aanhoudende vloeken van den chef schenen Marholm kostelijk te amuseeren.

Hij was misschien de eenige, die niet bevreesd behoefde te zijn voor de woedende uitvallen van den hoofd-inspecteur.

Ja men kon hier zelfs gerust beweren, dat tusschen den chef en den ondergeschikte een tegenovergestelde verhouding bestond!

De „vloer”, die steeds getuige was van de gebreken van zijn chef, bezat zonder twijfel een groote macht over inspecteur Baxter.

De hoofd-inspecteur zat voor een met papieren bedekte schrijftafel en las in de „Times”. Zijn gelaatstreken drukten woede uit. Zijn oogen keken vol toorn op hetgeen hij las.

Af en toe rolde als een verre donderslag een stevige, lange vloek van zijn lippen en telkens wanneer dit geschiedde, scheen het alsof de brave man zich een weinig opgelucht gevoelde.

Eindelijk stond hij op, wierp de krant met een verwensching in de papiermand en begon in het vertrek heen en weer te loopen, steeds booze woorden in zich zelf mompelend, nu en dan een handbeweging makend, terwijl zijn voorhoofd met dikke rimpels doorploegd was.

Ten slotte bleef hij voor zijn secretaris staan en keek dezen aan, alsof hij een wild, maar zeer merkwaardig dier was.

Marholm, die elke beweging van zijn chef had gevolgd, ofschoon hij deed alsof hij las, bleef nu ook in de papieren neuzen en keek niet op.

Dat scheen Baxter zoozeer te mishagen, dat hij nog nijziger werd, dan hij reeds was. Zijn gelaat werd van donkerrood, blauw en ten slotte paars, terwijl hem de oogen uit het hoofd puilden. Zijn lippen bewogen zich zenuwachtig alsof hij wilde spreken, doch geen

woorden kon voortbrengen en zijn handen beefden en trilden.

Eindelijk, alsof hij zich uit den ban van een tooverwoord losmaakte, richtte de hoofd-inspecteur zich op, hief zijn hand omhoog en gaf een geweldigen slag tegen de papieren, waarin Marholm ijverig zat te studeeren.

Marholm deed alsof hij geweldig schrok, sprong op en maakte met voordacht een zoodanige beweging, dat daardoor een geheele stapel acten en documenten omviel en de papieren rondom hen heen stoven.

In den tijd van een oogenblik lag de geheele vloer bezaaid met allerlei min of meer gewichtige papieren en de mannen stonden daarin, alsof zij tot hun enkels in de sneeuw waren gezakt.

„Hemelsche goedheid, chef, is dat schrikken!” riep Marholm met angst in zijn stem uit. „Wat scheelt u den heelen ochtend toch? Eerst hoor ik niets anders dan vloeken, die mij er ernstig aan doen twifelen of ge ooit wel een belooning hiernaamaals zult deelachtig worden en dan slaat ge, zonder daarvoor eenige reden te hebben, zóó hard op mijn lesseenaar, dat de papieren in het rond vliegen en een normaal mensch de zenuwstuipe van angst en schrik op het lijf worden gejaagd. U zult mij zeer verplichten mij te zeggen, wat u scheelt. Is u ziek? Of wat is er anders aan de hand?”

„Wat er aan de hand is? Wat er aan de hand is? Groote goden! Die vraagt wat er aan de hand is. Maar man, ben je dan een bezemsteel of iets van dien aard? Of heb je misschien turfmolm in plaats van hersens in je boerenhoofd. Dat zit er bij alsof hij een zoutpilaar is, hij laat mij maar mopperen en foeteren en als het eindelijk te erg wordt, als ik van woede en ellende geen raad meer weet, dan vraagt hij of er wat aan de hand is. Ja meneer, zeker meneer, er is wat aan de hand. Zeker, is er wat aan de hand. En iedereen weet het. Iedereen in geheel Londen weet het en maakt er zich vroolijk over. Iedereen lacht mij uit, maar alleen meneer de secretaris van den hoofd-inspecteur, alleen meneer Marholm, meneer Marholm zelf, die weet er niets van, die weet van den prins geen kwaad, die doet alsof zijn neus bloedt, die doet alsof hij gek is, die...”

De geweldige woordenstroom, die uit den mond van den hoofd-inspecteur vloeide, hield eensklaps op. Onder het spreken was de goede man al rooder en rooder geworden, zijn aderen stonden als blauwe koorden op zijn voorhoofd, het schuim stond hem op den mond en met een akelige, kermende zucht, alsof hij

een dolksteek midden in het hart had ontvangen, viel Phileas Baxter als een zak zout op den eersten den besten stoel neer en bleef wezenloos voor zich uit te zitten kijken.

Ieder ander behalve Marholm zou bij het zien van deze verontrustende verschijnselen angstig geworden zijn, maar de secretaris niet. Hij wist beter. Hij had dergelijke symptomen al zoo dikwijls waargenomen bij zijn chef, dat hij ze naar de juiste waarde wist te beoordeelen. Hij wachtte even tot hij zag, dat de goede man een weinig op adem was gekomen, want het was alleen uit gebrek aan de noodige zuurstof, uit ademnood, dat Baxter had moeten zwijgen, en nam toen het woord.

Hij liet de papieren liggen, zooals zij lagen, schoof zijn stoel een weinig achteruit en maakte zich gereed tot een woordenwisseling met zijn chef, waarvan hij het eindresultaat maar al te goed kende.

„Zie zoo, chef,” zei hij kalm, „nu hoop ik, dat ge in zoo verre weer bedaard zijt, om naar een verstandig woord te kunnen luisteren. In de eerste plaats komt het niet te pas zoo tegen mij uit te varen, maar dat wil ik nu nog dáár laten. Doch wat u daar zegt, dat iedereen het weet, behalve ik, dat is een onwaarheid, want als ik het niet weet, dan zou ik wel eens willen weten wie het dan wél weet, ten minste als het dienstzaken zijn. Ofschoon het mogelijk is, dat het iets betreft, dat u persoonlijk aangaat en dat u hebt verzuimd mij te vertellen, in dat geval zou ik het niet weten, maar dan is dat niet mijn, maar uw eigen schuld.”

Baxter was intusschen zich zelf weer in zoo verre meester geworden, dat hij weer normaal ademhaalde, dat de aderen op zijn voorhoofd waren gezakt en dat zijn oogen niet meer dreigden uit zijn hoofd te vallen. Alleen zijn roode opgewonden kleur duidde er op, dat de hoofd-inspecteur zich zooveen woedend had gemaakt. Hij had geluisterd naar hetgeen Marholm zeide en opende den mond om te antwoorden.

Marholm zag dat en stak waarschuwend de hand op.

„Chef, voordat ge wat zegt,” zei hij, „zou ik u aanraden goed te bedenken, wát ge zult zeggen, want ik ben niet van plan me langer door u te laten beleedigen. Ik heb tot dusverre gezwegen, omdat ik inzag, dat ge het in een woedende bui deedt, maar nu die woede gezakt is, verlang ik redelijke woorden, anders...”

Hij voleindigde den zin niet, maar dit scheen ook niet noodig te zijn, want Baxter begreep zijn secretaris. Deze toch had niet veel plezier in zijn baantje van secretaris en zou

niets liever dan weer in actieven dienst bij de detectieve-afdeeling terug gaan, maar om Baxter een genoeg te doen, bleef hij. Hij had echter al meermalen gedreigd, dat wanneer zijn chef door bleef gaan onredelijk tegen hem op te spelen, dat hij een verzoekschrift zou indienen om verplaatsing naar een andere sectie, desnoods naar een andere stad, om van zijn secretarisschap te worden verlost.

Baxter wilde echter Marholm niet gaarne missen en begreep waar deze op doelde, toen hij zijn zin niet voleindigde.

Hij knikte daarom met het hoofd, alsof hij wilde zeggen, dat hij dat begrepen had en zei:

„Alles goed en wel, Marholm, maar dat is ook geen behandeling, die ik van je ondervindt. Terwijl daar in de „Times” een artikel staat over Raffles, den gentleman-inbreker, waarbij hoog van zijn daden wordt opgegeven en ik, als zijn tegenstander als het ware vierkant in mijn gezicht word uitgelachen, omdat het mij tot dusverre niet gelukt is hem te arresteeren, waarover natuurlijk heel Londen zich vroolijk maakt, doe jij alsof je van niets weet en zit me bovendien, geloof ik, nog uit te lachen.”

„Dat laatste,” antwoordde Marholm, „klinkt al heel raar. „Geloof ik!” Dus u weet dat niet eens zeker. Nu ik weet dan wel iets zeker en dat is, dat ik u niet heb uitgelachen, omdat ik inderdaad niets van dat krantenartikel weet. Ik heb waarachtig wel wat anders te doen, dan den heelen dag met mijn neus in de dagbladen te zitten. Daar wordt een mensch heusch niets wijzer van. Ik besteed mijn tijd nuttiger. Ik weet waarin ik moet lezen om er nut van te trekken en ik begrijp niet, dat gij, die er toch alles op zet, om eens den gentleman-dief te pakken te krijgen, ook niet andere dingen leest. Bij voorbeeld boeken, die het verstand scherpren, waardoor ge een ruimeren blik krijgt en waardoor ge misschien... hm... nu ja... laat ik maar zeggen... net zooveel intellect kunt stellen tegenover het vernuft van den Grooten Onbekende.

„Ik behoef u toch waarlijk niet te zeggen, dat de gentleman-inbreker zich waarlijk niet met de gewone, afgezaagde misdadigers-trucjes ophoudt. Wat hij doet is altijd iets bijzonders en kan alleen door bijzondere maatregelen worden bestreden. Die bijzondere maatregelen moeten uitgedacht worden door een vernuftig helder en schrander brein en waarlijk in de kranten zult ge niets lezen, dat u in dat opzicht zal helpen. Integendeel, er heeft maar nu en dan zoo'n schimpartikelletje in te staan, of ge wordt door woede bezeten en u weet het, niet waar? Qui se fâche a tort.”

Baxter zat zijn secretaris met open mond aan te kijken. Zóó had deze nog nooit tegen hem gesproken. En wat hij zei, moest hij erkennen, was zeer juist. Alleen die laatste woorden, die verstond hij niet. Wat was dat nu weer voor een taal? Baxter kende alleen maar Engelsch en hij vond het hoogst onaangenaam er aan te worden herinnerd, dat zijn ondergeschikte grootere kennis bezat dan hij zelf. Hij wilde dat echter niet bekennen en ging naar zijn lessenaar om de woorden, die Marholm zoo juist had uitgesproken, volgens den klank op te schrijven ten einde te trachten ze later in een of andere dictionnaire op te zoeken en aldus te vertalen.

Toen hij dat gedaan had, wendde hij zich weer naar Marholm en zei:

„Dat is nu eenmaal goed en wel, Marholm, maar nu praat je heel anders dan je je vanochtend tegenover mij hebt gedragen. Je hebt net gedaan alsof ik maar lucht was, alsof ik er niet zat en nu ga je uit een heel ander vaatje tappen. Nu praat je me over dingen, waarover ik je nog nooit heb hooren spreken en dat alleen, omdat ik me eens flink nijdig tegen je heb gemaakt.

„Als je inderdaad iets voor mij, je chef, gevoeldet, Marholm, dan zou je mij niet zoo plagen, dan zou je mij helpen overleggen, hoe wij dien Raffles eindelijk onschadelijk zouden kunnen maken!

„Je zult mij moeten toestemmen, dat het niet aangenaam is zich te laten bespotten! Ik heb een afkeer van iedere courant die ik in de hand krijgt, want wat lees ik er in? — — — Steeds artikelen vol spot op mij!”

Hij verhief zijn stem en herhaalde:

„Ja, ja, niets dan spot en dat wil ik mij niet langer laten welgevallen! Iedere straatjongen in Londen veroorlooft zich, ironisch over mij te spreken! Met mij te spotten, die gedurende mijn dienstjaren reeds 2879 misdadigers gearresteerd heb!”

Baxter zweeg, daar Marholm begon te lachen, iets waarover de hoofd-inspecteur zich weer kwaad scheen te willen maken.

„Waarom lach je nu weer, Marholm?” riep hij uit. „Is dat nu zoo om te lachen? Bijna 3000 misdadigers, het is toch waarlijk geen kleinigheid en verdient zeker geen spot.”

Marholm schudde het hoofd.

„Dat arresteeren van bijna 3000 misdadigers” zei hij, „is voorzeker geen kleinigheid en daarover zal zeer zeker niemand lachen, maar dat u dat zoo precies noteert en onmiddellijk, zonder iets te behoeven naslaan, weet te vertellen, dat is wèl iets om te lachen, dat is dwaasheid en wijst op een zekere ijdelheid,

die een politieman zeker niet past. U moet zelf weten wat u doet, maar ik zou mijn tijd en verstand aan andere zaken besteedden. Daarbij komt dat die 3000 misdadigers maar van het gewone soort zijn, menschen, die eigenlijk van jongsaf aan voor galg en rad zijn opgegroeid en die al heel weinig schranderheid bij hun misdaden ten toon spreiden, zoodat het, het spijt mij voor u, dat ik dat zeggen moet, ook niet veel schranderheid vereischt, ze te pakken te krijgen, maar neem nu eens een misdadiger als Raffles, ofschoon ik dien man met heel andere oogen bekijk, maar laten we nu eens aannemen, dat hij óók een echte misdadiger is, hij is een andere kerel en in al de jaren, dat hij niet alleen te Londen, maar bijna over de geheele wereld van zich doet spreken, is het u nog niet gelukt den man te pakken te krijgen. Wat zeg ik? Te pakken krijgen? Het is nog nimmer aan een van ons allen ooit gelukt ook maar het puntje van zijn staart te zien te krijgen! Als u dien man eens te pakken krijgt, dan hebt ge er recht op zich daarop te beroemen en ik zal de eerste zijn die dat erken. Die ééne man is meer waard dan die drie duizend anderen.”

„Ja ja,” knikte Baxter, „je hebt gelijk. Wat je daar zegt is allemaal waar. Maar ik geloof dat het mij nimmer zal gelukken dien vent te arresteeren. Het is schandelijk, dat ik het zeggen moet, dat beken ik gaarne, maar het lijkt ook wel of de duivel er mee speelt.

„Die man heeft zeker een verbond met den duivel gesloten! Ja met den duivel, Marholm, anders zou het hem onmogelijk zijn, mij en al mijn detectives te ontkomen!

„En als dat waar is, dat hij met den duivel in verbinding staat of met den boozen geest, nu, dan zal het aan mij, nietige aardworm, ook wel niet gegeven zijn hem ooit te pakken te krijgen. Ofschoon, wat ik nu allemaal zeg, is onzin, want geesten zijn er niet en . . .”

„Papperlepap, inspecteur, dat zou ik maar niet zoo boud beweren. Het is gemakkelijk genoeg alles wat de spiritisten beweren, met één enkel woord af te maken en te zeggen, dat het onzin is, bedrog, verlakkerij, of hoe ge het noemen wilt. Ik voor mij zal zoo iets nooit zeggen. Ik wil eerlijk bekennen, dat ik van spiritisme niets af weet en ook, dat ik absoluut geen neiging voel die leer nader te onderzoeken, maar om nu maar alles, zonder dat ik er iets meer van weet met één enkel woord te veroordeelen, dat doe ik ook niet.”

„Maar Marholm,” vroeg Baxter met verwondering op zijn gelaat, „zou jij dan denken, dat het werkelijk mogelijk is met de

geesten omgang te hebben, ik dacht dat het alles humbug was en . . ."

Marholm stak zijn handen omhoog en zei:

"Hoor eens mijnheer de hoofd-inspecteur, laten we daar niet over gaan redetwisten, want zoo iets leidt tot niets, omdat u en ik er even weinig vanaf weten, maar ik wil u alleen dit zeggen, dat er groote en verstandige mannen en vrouwen zijn, die overtuigde spiritisten zijn en ofschoon ik dat nu nog niet als een bewijs beschouw, dat er werkelijk omgang met geesten kan worden verkregen, wil ik toch óók niet zeggen dat het humbug is. Ik geloof, dat wij den veiligsten weg bewandelen, wanneer wij zeggen: Er is iets. Maar wát dat is, dat weet misschien niemand. Het komt alweer neer op datgene, wat ik u zoeven zei, de mensch moet zich ontwikkelen door zooveel mogelijk van alle stroomingen, die in het leven voorkomen kennis te nemen en niet zich doodstaren op futiliteiten als schimpartikelen in de dagbladen. Laten wij ons spiegelen, om nu eens bij het spiritisme te blijven, aan figuren als Florence Barclay, aan Sir Arthur Conan Doyle, niet te vergeten, u weet wel den schrijver van de wereldberoemde detective-verhalen, waarvan Sherlock Holmes de hoofdpersoon is. Als zoo iemand, die een zoo schrander brein moet hebben, dat hij al die spannende verhalen kan uitdenken en boeiend beschrijven, een overtuigd spiritist is, dan durf ik als leek en als totaal onwetende niet zeggen: Het is niets of: Het is onzin of bedrog. Dan sta ik nog eerder aan de zijde van Robert Hugh Benson, u weet wel, dien priester, die op later leeftijd tot het katholicisme is overgegaan, hetgeen een storm van verontwaardiging heeft opgewekt, daar hij de zoon was van een Anglicaansch bisschop en die ook niet beweert, dat het spiritisme niets is, maar integendeel een zeer gevaarlijke theorie en practijk, daar het niets anders zou zijn dan een middel, waardoor de duivel, of zoo ge dat liever hoort, de booze geest, zich naar buiten manifesteert en . . ."

"Wát zeg je daar?" vroeg Baxter, die met open mond naar zijn secretaris had zitten luisteren. "Wat zeg je daar? De duivel? Zou de duivel zich . . . Het is haast niet te gelooven!"

"Dat is het ook bijna niet, chef," zei Mar-

holm bedaard, „maar toch is het zoo. Monseigneur Benson, want zooals u misschien weet, is deze zoon van een Anglicaansch bisschop, nadat hij priester gewijd was, door den paus tot geheim Kamerheer verheven, hetgeen toch zeker wel als bewijs mag dienen, dat hij niet de eerste de beste was, ik zeg, monseigneur Benson heeft in zijn boek „The Necromancers" zeer duidelijk zijn standpunt uiteengezet en hij is er van overtuigd, dat alles wat de spiritisten weten te bereiken in hun bijeenkomsten, het werk is van niemand anders dan den duivel in eigen persoon. . . ."

Op dat oogenblik sloeg de bureauklok twaalf uur. Het was lunchtijd en Marholm die over een goede eetlust beschikte en zijn maag al geruimen tijd had voelen knagen, stond op.

"U neemt me niet kwalijk, chef, over anderhalf uur moet ik weer hier zijn. Ik ga naar huis om te lunchen, we kunnen, als u dat wilt, er van middag nog wel nader op doorgaan!"

Baxter, die in diep nadenken verzonken was, knikte met het hoofd en het volgende oogenblik was zijn secretaris het bureau uitgegaan en op weg naar zijn woning.

Baxter maakte van de afwezigheid van zijn secretaris gebruik, om alles wat hij gehoord had zich nog eens in het geheugen terug te roepen en besloot met verschillende notities te maken op een stukje papier, daar hij sommige bijzonderheden vooral niet wilde vergeten. Hij was bij voorbeeld van plan wat meer te weten te komen over hetgeen Sir Arthur Conan Doyle, dien hij altijd als een van de geleerdste menschen van de wereld had beschouwd, over het spiritisme had geschreven, terwijl hij ook en vooral het boek wilde lezen van monseigneur Benson. Hoe heette dat ook weer? O ja, de titel luidde: The Necromancers. Dat boek ging hij aanstonds koopen en dan zou hij meteen aan den boekhandelaar vragen even voor hem te vertalen wat Marholm gezegd had. Hoe heette dat ook weer?

Hij haalde het papiertje, waarop hij de zinsnede geschreven had, uit zijn zak en herhaalde wat er op stond:

"Qui se fâche a tort."

Dat was zeker latijn of Grieksch, dacht hij. Enfin, dat zou hij dan wel meteen te weten komen.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een spiritist in uniform.

Politie-agent Barto, die in het Londensche politie-corps een rang bekleedde, welke in Nederland ongeveer gelijk staat met brigadier eerste klasse, zat thuis in een gemakkelijken stoel, klopte zijn pijp uit en dacht er juist over naar bed te gaan, toen er gebeld werd.

Vóór wij verder gaan met vertellen wie het was, die daar aanbelde, dienen wij eenige bijzonderheden uit het leven van John Barto mede te deelen, want deze zijn daartoe merkwaardig genoeg en ook onmisbaar ten einde goed te verstaan hetgeen gaat volgen.

John Barto, die van zeer nederige, ofschoon fatsoenlijke afkomst was, had reeds op twaalfjarigen leeftijd de school verlaten. Zijn vader oordeelde hem toen geleerd genoeg om het leven in te gaan. Hij kwam eerst op kantoor, maar weldra bleek, dat hij daarvoor niet de noodige geschiktheid bezat. Hij maakte fout op fout, hetgeen door zijn patroon aan gebrek aan voldoende onderwijs werd toegeschreven, ofschoon de ware reden lag in het feit, dat Barto zijn tijd verdroomde.

Daar hij geen krachtig karakter had, kwam hij niet tegen de valsche beschuldigingen van zijn patroon op en liet zich kalm wegsturen.

Zijn vader deed hem achtereenvolgens bij een winkelier in kantoorbehoeften en toen dat óók niet ging, bij een meubelmaker in de leer, telkens met negatief resultaat.

Er brak toen een leven aan voor Barto, dat het best is aangeduid met: twaalf ambachten en dertien ongelukken. Het is onmogelijk te zeggen waar hij het meest geschikt voor was en ook waartoe hij den minsten aanleg had. Om kort te gaan, hij deugde nergens voor.

Dit duurde tot zijn achttiende jaar, op welk tijdstip hij het in zijn hoofd kreeg te solliciteeren naar het baantje van politie-agent. Dit deed hij op eigen initiatief, daar het gemakkelijke leven van een dergelijk ambtenaar hem aantrok. Hij meende, wanneer hij op wacht stond, tijd genoeg te hebben voor zijn droomen, want hij was steeds meer in zich zelve gekeerd en leidde een bespiegeland leven. Dat was dan ook oorzaak, dat hij zich van zijn mislukkingen niet veel aantrok.

Daar hij net genoeg schoolonderricht had

genoten om met succes het kleine examen, dat elken candidaat werd afgenomen, af te leggen en hij over een krachtigen lichaamsbouw beschikte, werd hij aangenomen. Daar hij echter niet al te snigger was en geen talen kende, zette men hem niet op post op drukke punten van de wereldstad, waar het dikwijls gebeurde, dat vreemdelingen aan politie-beambten inlichtingen vroegen.

Hij had echter een tamelijk gemakkelijke manier om zich beschaafd uit te drukken en daar hij geen Cockney-accent had, iets dat wij met plat-jordaansch of hoog-haarlemmerdijksch zouden betitelen, gaf men hem verschillende opdrachten, waarbij deze hoedanigheden te pas kwamen.

John Barto hield het tot verwondering van zijn bloedverwanten, die gedacht hadden, dat ook van dit baantje niets terecht zou komen en ook tot zijn eigen verbazing bij de politie uit en bracht het in den loop der jaren zelfs tot sergeant.

Daar hij bedaard en flegmatisch was, niet te veel eerzucht betoonde en geen neiging had zijn collega's naar den kroon te steken of voorbij te streven, was hij nogal gezien in het corps, hetgeen Barto zich aan liet leunen alsof dat van zelf sprak.

Daar hij niets voor de vrouwen voelde en volmaakt met zich zelf en zijn eenzaam leven tevreden scheen, trouwde hij niet, zoodat hij van zijn overigens niet al te groot inkomen, er toch gemakkelijk komen kon en zelfs, bij zijn meeste kameraden vergeleken, een zekeren welstand genoot.

Dit duurde zoo tot ongeveer tien jaar terug, toen hij den vijf en dertigjarigen leeftijd had bereikt, op welk tijdstip hij toevallig in aanraking kwam met een man, die zich voor hem interesseerde.

Die man was de echtgenoot van zijn hospita en oefende het beroep van magnetiseur uit. Toevallig ontdekte deze, dat Barto een zeer gemakkelijk medium was of met andere woorden, dat hij gemakkelijk in een hypnotischen slaap was te brengen, als wanneer hij alle bevelen, die hem werden gegeven, stipt nakwam.

Nu was zijn fortuin gemaakt, want weldra

werd hij bekend in spiritistische kringen en genoot weldra een groote vermaardheid als medium.

Ofschoon zijn verstand niet al te groot en zeker niet vlug was, ontbrak het hem niet aan een algemeen gevoel van eigenwaarde en wist hij somtijds zeer goed van de omstandigheden partij te trekken.

Zijn beschermers raadden hem aan ontslag te nemen uit den dienst, maar hij wilde daarmee nog wachten tot hij den leeftijd had bereikt, waarop hij pensioen zou krijgen, want, zoo redeneerde hij, als ik vandaag of morgen eens niet meer geschikt zou zijn als medium, dan zou ik zonder middelen van bestaan op straat staan. Om die reden was hij dan ook in het politie-corps gebleven, hetgeen hem echter niet belette trouw als medium te fungeren op bijeenkomsten van spiritisten.

Het merkwaardige was, dat hij aanvankelijk van al dat spiritisme niets afwist, ofschoon hij er vaak de voornaamste rol bij speelde, maar weldra voelde hij de neiging in zich opkomen, om daar wat meer van te weten te komen en hij begon zich van zijn opgespaarde geld verschillende boeken aan te schaffen, waarin het spiritistische vraagstuk min of meer uitvoerig werd besproken.

Daar hij bij zijn lectuur echter geen leiding had, las hij rijp en groen door elkaar, met het gevolg, dat zijn wetenschap over het spiritisme ten slotte ging bestaan uit een zonderling mengelmoes, waaraan voor een verstandig mensch geen touw was vast te knopen.

Tot dusverre had het toeval hem nog niet in aanraking gebracht met ernstige en ontwikkelde personen, zoodat hij zijn vrijheid alleen had kunnen luchten tegenover minder beschaafde personen, die al een heel zonderling denkbeeld kregen van het spiritisme, of liever gezegd er totaal niets van begrepen, ofschoon zij met een waanwijs gezicht aan iedereen, die er maar naar luisteren wilde vertelden, dat het spiritisme voor hen een opengeslagen boek was en geen geheimen meer bezat.

Zooals gezegd, dacht John Barto er juist over naar bed te gaan, toen er aan de kamerdeur van zijn eenvoudige, maar nette flatwoning gebeld werd. Daar hij een paar brieven geschreven had, gevoelde hij zich eenigszins vermoeid, want werken ging hem steeds even langzaam en moeijlijk af, zoodat hij het bellen aan zijn kamerdeur als een onwelkome onderbreking beschouwde.

Hij klopte zijn pijp uit in den ledigen haard, geeuwde, rekte zich eens uit en stond langzaam op. Daarna begaf hij zich naar de deur en opende deze.

Onmiddellijk veranderde zijn voorkomen. Zijn slaperige gezicht onderging een verandering: Zijn oogen poogden te schitteren en zijn lippen te glimlachen en met een uitnoodigend gebaar strekte hij zijn arm naar zijn kamer uit.

Vóór hem, op de deurmat, stond hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard, zijn hoogste chef.

Baxter trad binnen en keek de kamer eens rond. Deze kamer was eenvoudig genoeg. Een ronde mahoniehouten tafel, waarschijnlijk uit de nalatenschap van grootvader of oudoom, een paar paardenharen stoelen, een gemakkelijke stoel met erg versleten bekleeding, welke hij voor zijn bezoeker bij den haard schoof en tegen den muur een zeer gemakkelijke divan met eenige zachte kussens was alles, behalve dan het eenige voorwerp, dat onmiddellijk de aandacht van den hoofd-inspecteur trof en dat bestond uit een eenvoudige boekenkast, waarin een aantal spiritistische en filosofische werken stonden. Eén plank dier boekenkast was echter ingeruimd voor eenige vreemd uitzierende voorwerpen en het was daarnaar, dat Baxter met meer dan gewone belangstelling keek.

Door het kijken naar deze voorwerpen werd hij echter niet veel wijzer en het was hem aan te zien, dat hij van plan was zijn gastheer naar de beteekenis van deze voorwerpen te vragen. Maar eerst scheen hij nog iets anders op het hart te hebben.

„Goeden avond, Barto,” aldus begon Baxter, „ik hoop, dat ik niet al te ongelegen kom, maar ik ben, zooals je weet, overdag nog al bezet, zoodat ik pas na afloop van mijn diensttijd kon komen. Ik meende te mogen veronderstellen, dat dit geen bezwaar voor je zou zijn om mij te ontvangen, daar ik weet, dat je niet getrouwd bent en dus meester van je tijd. Heb je zin en gelegenheid om mij een half uur of een uurtje te woord te staan?”

Baxter had op zeer vertrouwelijk toon gesproken en daar Barto maar al te goed wist, dat het zaak is om zijn chefs te vriend te houden, trok hij een verheugd gezicht en deelde nogal met eenigen omhaal van woorden mede, dat niets hem aangener zou zijn, dan te hooren wat hij voor den hoofd-inspecteur kon doen.

Deze mompelde een paar woorden van dank, wierp zijn hoed op een stoel en zei:

„Alvorens je het doel van mijn komst uiteen te zetten, Barto, zou ik graag, als dit ten minste geen ernstige bezwaren opleverde, willen weten, wat dat voor dingen zijn, die daar op de bovenste plank van je boekenkast

staan. Zou je me dat willen en kunnen vertellen?"

Baxter wees, terwijl hij deze woorden sprak, met zijn rechterhand naar de boekenkast, waarop de voorwerpen stonden, die van het begin afaan zijn belangstelling hadden gewekt.

Barto stond op en ging naar de boekenkast, waarvan hij de glazen deuren opende.

Hij reikte met de hand naar de voorwerpen in kwestie, maar zei, alvorens ze er uit te halen:

„Met genoegen, inspecteur, daar is volstrekt niets tegen, maar vooraf wil ik u er even op opmerkzaam maken, dat dit voorwerpen zijn, die in gebruik zijn bij hypnotisme.”

„Staan ze ook in verband met spiritisme?” vroeg Baxter.

Barto knikte.

„Ja zeker,” zei hij, „ik...”

„Goed,” viel Baxter hem in de rede, „dan zou ik graag willen weten waartoe ze dienen, want het is in verband daarmee, dat ik naar je toe ben gekomen.”

Barto ging nu naar de kast en reikte naar de bedoelde voorwerpen, maar wederom trok hij zijn hand terug en draaide zich om.

„Excuseer, inspecteur,” zei hij, „u zult me wel een heel slecht gastheer vinden. Waarmee kan ik u dienen? Met een whisky soda, een sigaret, of rookt u liever een pijp? Hier staat tabak.”

Baxter wist niet waarover hij zich meer verwonderen moest. Over de gemakkelijkerheid waarmee Barto zich bewoog, of over den welstand waarin deze politie-sergeant zich verheugde en whiskey, sigaretten en tabak op zijn kamer had.

Hij knikte zwijgend en strekte zijn hand uit naar de doos met sigaretten, die op tafel stond. Barto schonk hem een klein glas whiskey in, dat hij met sodawater aanvulde.

Nadat dit geschied was, hetgeen alles even langzaam en bedachtzaam ging, keerde hij naar de boekenkast terug en haalde er een der voorwerpen uit, welke de aandacht van zijn chef hadden getrokken.

Het was een kristallen, zuiver ronden bal op een zwarthouten voetstuk.

„U bedoelt, onder anderen, dit?” vroeg Barto.

Baxter knikte zwijgend en blies een dikke rookwolk naar het plafond.

„Dat is een ding,” aldus legde Barto uit, „dat ik wel eens nodig heb bij hypnotische séances. Hebt u wel eens gehoord van kristalkijken?”

Baxter schudde ontkennend het hoofd.

„Niet? Dan zal ik het u uitleggen,” hernam Barto.

„Het is weliswaar geen kristal en slechts een eenvoudige glazen bal, maar tamelijk zuiver afgewerkt, het hout is geverfd en het heele ding kost niet meer dan drie shilling six pence, zoo iets van twee gulden. Er is niets bijzonders aan, zooals u ziet en heeft niets te maken met goochel- of tooverkunstjes, zooals verschillende menschen schijnen te denken.

„Het dient eenvoudig om mediums, die men niet gemakkelijk in slaap kan krijgen, daarin te helpen.”

„En dit?” vroeg Baxter, terwijl hij wees naar een zonderling machinetje, dat in de verte veel op een windmolentje geleek.

„O, dat?” zei Barto, terwijl hij naar de boekenplank terugkeerde om het voorwerp er af te nemen en voor zijn gast op tafel te zetten, „o, dat is net zoo iets, het is vreeselijk eenvoudig en doet aan een stukje speelgoed voor kinderen denken. Misschien is het daarvoor ook wel gemaakt.”

„Waartoe dient dat?” vroeg Baxter nog eens, nieuwsgierig.

„Het dient tot hetzelfde doel,” antwoordde Barto, „kijk.”

Hij wond het voorwerp van achter met een sleuteltje op, drukte toen op een pal en de vier wiken van het molentje, welke met glas waren belegd, begonnen te draaien, aanvankelijk langzaam, maar later hoe langer zoo sneller. Het glas, waarin de stralen van de elektrische lamp, welke boven de tafel hing, weerkaatsten, schitterde als een diamant, terwijl de snelle rondwenteling een soort duizeligheid bij den toeschouwer teweegbracht.

Baxter scheen den invloed er van te onderkennen en streek zich met de hand over de oogen.

Barto keek zijn chef met eenige verwonderde belangstelling aan, maar liet het instrumentje, door weer op de pal te drukken, stil staan.

Zwijgend borg hij het molentje weer naast de andere voorwerpen op.

Hij wilde nu de boekenkast sluiten, maar Baxter hield hem met een beweging van zijn hand tegen.

„Pardon,” zei hij, „voor je de boekenkast sluit, moet je me nog even vertellen wat dit is?”

Hij strekte de handen uit naar een klein hartvormig tafeltje op drie pootjes, van ongeveer tien centimeter hoogte. Midden in het tafeltje was een gaatje en daardoor heen was een potlood gestoken, met de punt naar beneden en dat precies het blad van de groote

tafel, waarop het tafeltje was neergezet, raakte.

Baxter keek met belangstelling naar het sierlijke voorwerp en keek vervolgens zijn gastheer aan.

„Ja,” knikte deze, alsof hij een vraag beantwoordde, „dat is nu de beroemde planchette.”

„Voor automatisch schrift?” vroeg Baxter, die daar wel eens van scheen te hebben gehoord.

Barto knikte bevestigend.

„Ja,” zei hij, „men legt zijn vingers niet al te zwaar op het tafeltje en een veel blanco papier er onder; dat is alles.”

Baxter stond er met open mond naar te kijken. Dat alles vond hij blijkbaar machtig interessant en het scheen, dat hij grooten lust had nog meer vragen te stellen.

Op dat oogenblik echter sloeg de hangklok, die in de kamer hing, half 12 en dat geluid deed Baxter opkijken en begrijpen, dat hij niet te lang op den tijd van zijn ondergeschikte mocht beslag leggen.

„Dank je, Barto,” zei hij, „zeer interessant, maar . . .”

„Gaat u zitten,” zei Barto, terwijl hij de voorwerpen in de boekenkast borg en deze op slot deed, „gaat u zitten, ik veronderstel, dat u daarvoor niet gekomen zijt, doch iets anders op het hart hebt. Zeg mij wat ik voor u kan doen.”

Baxter, die zijn sigaret had opgerookt, haalde zijn pijp uit zijn zak en begon die langzaam uit de tabakspot van den politie-sergeant te vullen.

Onderwijl legde hij dezen het doel van zijn komst uit.

„Ja,” begon hij, „ik ben ook ergens anders voor gekomen, ofschoon ik erg blij ben, dat je me het een en ander hebt verteld, daar ik van dat alles niets afwist. Mijn komst staat in verband met een gesprek, dat ik onlangs met iemand had over het spiritisme. Ik wil eerlijk bekennen, dat ik er niets van weet, maar ook, dat ik er niettemin zeer sceptisch tegenover heb gestaan. Door genoemd gesprek echter heb ik leeren inzien, dat het verkeerd is. Men moet nimmer iets veroordeelen zonder dat men weet wat het eigenlijk is. Om die reden ben ik dan ook hier. Ik zou graag het een en ander willen weten over het spiritisme. Zou je me daarover eenige inlichtingen willen geven? Toevallig heb ik gehoord, dat je in spiritistische kringen een zekere vermaardheid bezit, zoodat ik wel geloof aan het goede kantoor te zijn. Of zijn er misschien bezwaren tegen?”

Barto had met neergeslagen oogen naar zijn

chef geluisterd en daar hij niet onmiddellijk antwoord gaf, dacht Baxter inderdaad dat de politie-sergeant, dien hij nimmer voor zeer schrander had aangezien, ingeslapen was.

Juist toen hij zijn hand uitstrekke, om hem te schudden, teneinde hem te doen ontwaken, sloeg Barto langzaam de oogen op en zei:

„Er is niets op tegen, chef, maar veroorloof mij te vragen of uw verlangen in verband staat met een bijzonder geval. Is het een algemeen verlangen naar inlichtingen over het spiritistische vraagstuk, of hebt ge iets, dat door middel van het spiritisme zou kunnen worden opgelost. Hebt ge misschien bijzondere redenen?”

„Ja, die heb ik,” antwoordde Baxter, „zeg mij eens, zijn uw geesten in staat middelen en wegen aan te wijzen, waar langs men sommige dingen bereiken kan?”

„Ja, dat kunnen zij!” gaf Barto ten antwoord. „Wij hebben nog eerst voor korten tijd een voorbeeld gehad; toen werd reeds een week vóórdat het ongeluk plaats had, door den mond van ons medium Bertha Dunkel aan een bekend pikeur van de renbaan dat ongeluk voorspeld.

„Wij hebben den man gewaarschuwd, hij wilde niet luisteren en is gevallen!”

„Is dat waarlijk gebeurd?” vroeg de hoofdinspecteur van politie, „dat is haast ongelooflijk!”

„Het is gebeurd,” herhaalde de sergeant.

„Hm!” dacht Baxter en zei: „dan zal het ook wel mogelijk zijn, dat de geesten een verklaring geven kunnen over dat, wat men wenscht te weten!”

„Dat doen zij, maar voor alles is het noodig, dat men een overtuigd aanhanger van het spiritisme is, voordat men een zekeren rang bereikt, willen de geesten niemand persoonlijk openbaringen geven!”

„Zeg mij dan, hoe lang het duurt tot dat men dezen rang bereikt heeft?” vroeg Baxter.

„Ach’, meende de sergeant, „aangezien gij tot de beschaafde lieden behoort mijnheer de inspecteur, zal daar niet zoo’n lange tijd voor noodig zijn.”

„Ik heb gehoord,” ging Baxter verder, „dat ge medewerker zijt van de spiritistische vereeniging „Morgenrood”, en ik verzoek u mij als medelid van deze vereeniging voor te dragen, opdat ik daardoor mijn grootsten wensch vervuld krijg — ik wil u namelijk openhartig zeggen, waarde Barto, dat ik hoop, daardoor een raad te krijgen om een der gevaarlijkste menschen van deze eeuw, namelijk Raffles, dien ook gij kent, onschadelijk te maken.”

„Raffles?” herhaalde de politie-sergeant,

„u moet weten, mijnheer de inspecteur, dat het met Raffles een aardig geval is! Ik zelf heb mij met deze zaak reeds ingelaten en het is wel merkwaardig, dat ons zoo hoog geroemd medium, Bertha Dunkel, nog geen opheldering krijgen kan, hoe men Raffles kan gevangen nemen.”

„Zoo?” meende de inspecteur van politie, „dan heeft het misschien ook geen doel, dat ik spiritist word.”

De sergeant van politie begreep, dat hij een domheid begaan had. In geval zijn chef lid der vereeniging werd, dan kon hem dat van grooten dienst zijn om bevorderd te worden en daarom trachtte hij zijn begane fout dadelijk weer goed te maken en zeide:

„Misschien heb ik geen kracht genoeg in mij om haar behoorlijk te controleren.”

„Wat beteekent dat?” vroeg Baxter.

„Kracht om te controleren,” gaf de sergeant van politie ten antwoord, „wordt ons gegeven door een geest, die ieder mensch begeleidt en die het hem mogelijk maakt, met andere geesten in verbinding te komen. Zij behoedt ons ook voor al wat kwaad is en roept

tot onze bescherming de hulp in van bevriende geesten.

„De geest van mijn controle is die van een vroegeren onderwijzer, die in de zestiende eeuw geleefd heeft en deze heeft „naar mijne veronderstelling” in dien tijd van Raffles nog niets geweten.”

„Wanneer is uw eerstvolgende zitting?” vroeg Baxter.

„Gij treft het goed,” antwoordde de sergeant, „morgenavond hebben wij een bijeenkomst ten huize van Dr. Martens.”

„Dr. Martens?” vroeg de hoofd-inspecteur, „is dat misschien de arts, die een kliniek in Hyde Park heeft?”

„Ja,” antwoordde de sergeant, „hij is tot nu toe een onzer invloedrijkste medeleden en heeft zich en zijn vermogen geheel ten dienst van het spiritisme gesteld.”

„All right,” dacht Baxter, „waar Dr. Martens komt, kan ook ik komen.”

Vijf minuten later had Baxter afscheid genomen van zijn ondergeschikte en was hij op weg naar zijn woning.

DERDE HOOFDSTUK.

De vereeniging „Morgenrood”.

Toen Baxter den volgenden ochtend op zijn bureau kwam, was het zijn eerste werk zijn secretaris uitvoerig verslag te doen van zijn spreuk met Barto.

Marholm luisterde met belangstelling, maar toen Baxter den naam noemde van de spiritistische vereeniging Morgenrood, benevens dien van Bertha Dunkel, trok Marholm een bedenkelijk gezicht.

Het scheen zelfs een oogenblik, dat hij zijn chef in de rede wilde vallen, maar het volgen-

de oogenblik had hij zich bedacht en liet Baxter verder vertellen.

De waarheid was, dat Marholm zich den naam van Bertha Dunkel herinnerde uit een duistere geschiedenis uit den tijd, dat hij nog in actieven rechedienst was. Er was toen sprake geweest van een aanzienlijke oplichting en verduistering van groote sommen, waarbij genoemde dame betrokken was geweest.

Hij had dit eerst zijn chef willen vertellen,

maar begreep later, dat het beter was te zwijgen tot er volkomen zekerheid bestond, dat deze Bertha Dunkel dezelfde was van vroeger. Misschien kwam de politie daardoor wel weer een nieuwe misdaad op het spoor.

Marholm zweeg dus en dacht er het zijne van.

Baxter was dien dag tamelijk nerveus en ongedurig. Hij moest voortdurend denken aan de bijeenkomst van dien avond, waarop hij ongetwijfeld belangrijke zaken zou te hooren krijgen. Als het spiritisme nu toch eens in staat was, hem Raffles in handen te spelen, — dacht hij, — wat zou dat een prachtig succes zijn!

Nog een uur vóór zijn diensttijd om was, vertrok hij. Hij kon het binnen de vier wanden van zijn kantoor niet langer uithouden.

Den ochtend, volgende op de spiritistische bijeenkomst verwachtte Marholm met gespannen nieuwsgierigheid de komst van den hoofd-inspecteur van politie.

Deze liet lang op zich wachten.

Eerst tegen tien uur verscheen hij en met een enkelen blik zag de secretaris, dat de „geweldige“ er afgemat uitzag, precies alsof hij den ganschen nacht niet had geslapen.

„O!“ mompelde Marholm tot zich zelf; „de geesten hebben hem zeker behoorlijk te pakken gehad.“

„Heden moet ge u maar alleen trachten te redden,“ zuchtte de inspecteur. „Ik voel mij zeer afgemat.“

„Was het dan zoo gevaarlijk?“ vroeg Marholm op medelijdenden toon.

„Gevaarlijk? Dat is het woord niet, het was gruwelijk, ontzettend, Marholm.“

Er zijn toch veel onbekende dingen op de wereld, waarvan men geen verstand heeft.“

„Dat klopt,“ mompelde Marholm. Daarop zei hij luid: „Mag ik dan weten, mijnheer de hoofd-inspecteur, wat er gisteravond zoo al gebeurd is?“

De inspecteur zuchtte nogmaals.

„Dat kan men niet navertellen, mijn waarde Marholm. Het waren de ongelooflijkste dingen. Als ik niet alles met eigen oogen gezien had, dan zou ik het niet kunnen gelooven.“

„Zijn er misschien geesten verschenen?“

„Een heel dozijn!“

Nu had Marholm zekerheid. Hij wist wel zóóveel van spiritisme af, dat hij begreep, dat er hier mystificatie in het spel was en dat men den goeden hoofd-inspecteur, wat men noemt, er in had laten vliegen. Materialisatie was een van de moeilijkste en zeldzaamste experimenten, die meestal wanneer zij werden beproefd

niet slaagden en nu zijn chef maar zoo boud sprak over het verschijnen van wel een dozijn geesten, wist Marholm wat dat had te betekenen.

Een oogenblik verkeerde hij in twijfel of hij dit aan den hoofd-inspecteur zou zeggen, maar bij nader inzien vond hij het beter te zwijgen en zijn chef er maar eens te laten intippelen, zooals hij dat noemde.

Een mensch moest nu eenmaal door schade en schande wijs worden en bovendien kwam de politie misschien nog een fraude op het spoor. Hij deed dus alsof hij volkomen van den ernst van het experiment, dat Baxter had meegemaakt, overtuigd was en zei:

„Drommels, mijnheer de inspecteur, Een dozijn! Dat is werkelijk geen kleinigheid. Wil u wel gelooven, dat ik mij niets op mijn gemak zou hebben gevoeld. Ik zou ongetwijfeld bang geworden zijn!“

„Ik ben nog bang,“ hernam Baxter, „het is mij steeds nog, alsof de geesten om mij heen zijn, met mij spreken en mij vervolgen. Ja, zie eens, Marholm, kijk de lucht hier eens aan, voor mij is dat geen lucht meer, de zielen van de afgestorvenen huizen in deze lucht. Ze zijn er toe in staat om voor ons te verschijnen en het is mij alsof ik er krankzinnig van worden kan.“

„Kom,“ dacht Marholm bij zich zelf, „ik geloof, dat hij het reeds is. Dan zei hij weer luid:

„Hoe ziet zoo een geest er uit?“

„Luister, Marholm. Maar je moet mij je eerewoord er op geven, dat je er met niemand over spreken zult.“

„Daarvoor zal ik mij wel in acht nemen,“ antwoordde Marholm, „want dan zou het kunnen gebeuren, dat de geesten kwamen en er mij voor straffen.“

„Dat zouden zij zeker doen,“ meende Baxter, „als je je woord van eer breekt, dan ben je een verloren man.“

„Ik verzeker je, Marholm, de geesten zijn er toe in staat, je lichamen te tuchtigen met vuur en zwavel, ja, ze zijn zelfs in staat om je den nek te breken.“

„Goddam, dat zou een nieuw soort misdaad zijn, juist iets voor Raffles!“ stamelde Marholm.

„Raffles!“ zuchtte de hoofd-inspecteur, „om 's hemels wil noem dien naam niet die man staat met den duivel in verbinding.“

„Hoe weet u dat?“ vroeg Marholm.

„Ja,“ sprak Baxter verder, „een der geesten openbaarde ons gisterenavond dit geheim en vertelde ons, dat Raffles zijn ziel aan den duivel verkocht had en dat dit de oorzaak was,

waarom niemand hem achterhalen kon. Maar als ik de wenschen van de geesten vervulde, zouden zij mij helpen dat ik hem toch onschadelijk maken kon."

"Dat begrijp ik niet," antwoordde Marholm, "het is een gevaarlijke zaak, met den duivel in verbinding te staan; ik geloof stellig, dat zelfs uw geesten daarvoor vluchten zouden. Maar ik stel er veel meer belang in te weten hoe al die geesten er uit zagen."

"Wit, spierwit."

"Dat klopt," zei Marholm, "ik heb wel eens meer gehoord, dat geesten in het wit zijn. Had den ze ook hoofden?"

"Dat weet ik niet, maar ik denk van wel."

"Ik heb eens gelezen," zei Marholm met een dooernstig gezicht, "dat de geesten hun hoofden in de armen hebben."

"Ja, ja," zeide de hoofd-inspecteur, "daar leek het wel op."

"Ik zou dat zelf ook wel eens willen zien," zei Marholm. "Zou ik ook geen spiritist kunnen worden?"

Baxter wilde juist op deze vraag antwoorden, dat hij dat niet wist, maar het aan Barto, die zeer veel invloed in de vereeniging Morgenrood had, zou vragen, toen de dienstdoende agent binnentrad en den hoofd-inspecteur vroeg of hij te spreken was voor een jong meisje, dat naar hem gevraagd had.

Ofschoon Baxter niet veel lust had vreemde menschen te woord te staan, gaf hij een bevestigend antwoord en weldra trad een eenvoudig gekleed meisje binnen.

"Wat wilt gij?" vroeg de hoofd-inspecteur tamelijk barsch.

"Vergeef mij, mijnheer," antwoordde het jonge meisje, "heb ik de eer, met den hoofd-inspecteur van politie Baxter te spreken?"

Marholm zag dadelijk aan het optreden van het jonge meisje, dat zij, in weerwil van haar eenvoudige kleeding, tot een zeer fatsoenlijke familie moest behooren.

Beleefd bood hij haar een stoel aan. Nadat het meisje had plaats genomen, zeide zij:

"Ik heet Anna Hoot en zoek hulp bij u."

"Wat is er dan gebeurd?" vroeg Baxter kortaf.

Het meisje haalde diep adem en antwoordde:

"Het is een zeer moeilijk geval en ik weet niet of u mij helpen kunt; maar ik moet het proberen, omdat anders mijn moeder, mijn broeder en ik ten onder gaan. Mijn vader, die in Oxfordstreet een drogisterij heeft, had tot voor korten tijd een goed bestaan en schulden of zorgen kenden wij niet. Voor twee maan-

den werd hij door een vriend medegenomen naar een spiritistische vereeniging."

"All right", zeide de hoofd-inspecteur, "het is immers geen misdaad als uw vader een dergelijke vereeniging bezoekt."

"Dat is het ook niet", antwoordde miss Hoot, "maar mijn vader is overtuigd spiritist geworden en heeft door tusschenkomst van een bekend medium, een zekere Bertha Dunkel, zijn geheele vermogen verloren."

Met geërgerden blik vroeg Baxter:

"Hoe is dat mogelijk?"

"Hij heeft op aandringen van dit medium al zijn geld, dat hij bezat, aan weldadige instellingen geschonken," luidde het antwoord.

"Nu, wat zou dat?" antwoordde de hoofd-inspecteur, "uw vader kan immers met zijn geld doen, wat hij wil."

"Dat kan hij", hernam het jonge meisje, "maar hij heeft ook plichten jegens zijn gezin en noch mijn moeder, noch ik gelooven dat het medium het voor weldadige doeleinden aanwendt, maar het eenvoudig zichzelf heeft toegeëigend."

"Hoor eens, miss Hoot", zeide Baxter met luider stem, terwijl zijn oogen flikkerden van toorn: "wees voorzichtig met uw woorden! Als gij op straat durft herhalen, wat ge hier hebt gezegd, dan zoudt ge wegens beleediging gestraft kunnen worden. En buitendien, wat ge hier hebt gezegd, zijn niets dan belachelijke vrouwenpraatjes.

Het medium Bertha Dunkel, die ik persoonlijk ken, staat door haar verbinding met de geesten zoo hoog boven ons verheven, dat niemand het wagen mag, iets kwaads van haar te zeggen.

Onthoud u dus in het vervolg van dergelijke beschuldigingen!"

"Ik begrijp u niet," antwoordde het meisje, "want het is toch een feit, dat mijn vader zijn gansche vermogen aan haar heeft gegeven, ja zelfs nog veel meer.

Hij heeft ook zijn zaak verkocht en het geld, dat hij hiervoor ontving, eveneens aan haar ter hand gesteld. Nu moeten wij thuis alles ontberen, mijn moeder is ziek en mijn broeder, die student in de medicijnen is, weet niet, hoe hij aan het geld moet komen om verder zijn studie voort te zetten."

"Dat gaat mij niets aan," antwoordde Baxter, "als ge honger moet lijden, kan ik het niet helpen en wanneer uw broeder geen geld heeft voor zijn studie, dan moet hij maar iets anders beginnen."

"Een mooie redeneering," dacht Marholm, "iets anders doen, dat kan ieder zeggen."

"Mijn tijd is zeer kostbaar," zei Baxter nu,

en maakte een beweging met de hand, waarmede hij wilde zeggen, dat het meisje kon ver trekken.

Terwijl het meisje naar de deur ging hoorde Marholm haar zeggen:

„Het is toch vreeselijk, wij hebben geen stuk brood meer in huis.”

Marholm volgde haar en nauwelijks was hij buiten gekomen of hij stond aan haar zijde en zei:

„Neem mij niet kwalijk, mejuffrouw, dat ik u aanspreek; ik ben detective en u hebt mij daar in het bureau van den hoofd-inspecteur zeker wel gezien. Ik ben geheel uw meening

toegedaan, dat het medium Bertha Dunkel een oplichtster is, die uw vader zijn vermogen afhandig gemaakt heeft.

„Ik ben van plan u te helpen, doch kan dat niet in één dag doen. U kunt mij gerust vertrouwen en daar ik trachten zal, het vermogen van uwen vader terug te krijgen, zoo verzoek ik u, mij toe te staan u al vast met een klein bedrag te helpen.

„Later kunt u mij dit immers teruggeven.”

Nog vóórat het jonge meisje kon antwoorden, had Marholm haar eenige goudstukken in de hand gedrukt en was spoedig daarop weer door de deur van het bureau verdwenen.

VIERDE HOOFDSTUK.

De Groote Onbekende.

Het was tegen het vallen van den avond op denzelfden dag, dat langs de fraaie kade van Londen, het Victoria Embankment, welke van de Black Friars Bridge tot het Parlementsgebouw loopt, twee heeren wandelden.

Het was fraai weer, de avond begon te vallen en aan het firmament schitterden reeds eenige heldere sterren.

Het was tamelijk druk op straat, daar het juist het uur was, waarop de schouwburgen, music halls en concerten aanvingen en de beide heeren amuseerden zich met het kijken naar de beweeglijke menschenmassa, die hen voorbij ging.

„Waar gaan we heen, Edward?” vroeg de kleinste der twee heeren, een nog jonge man met blond haar en blauwe oogen, die vroolijk en zorgeloos de wereld inkeken.

Hij was wel een hoofd kleiner dan zijn

metgezel tot wien hij deze vraag richtte en die hem ten antwoord gaf:

„Wel, Charly, dat weet ik nog niet. Me dunkt, het is zulk mooi weer, dat we maar wat moesten wandelen. Dat zal beter zijn, dan ons in een warme en stoffige zaal op te sluiten. Vindt je ook niet?”

De spreker, een lange, slanke verschijning, keek hierbij zijn jongeren metgezel aan en zei, toen deze even weifelde met een antwoord te geven:

„Of was je liever ergens naar toe gegaan?”

„Och neen, Edward, dat niet,” luidde het antwoord, „het is mij goed. Alleen had ik gedacht, dat wij uit waren gegaan, om ons eens te amuseeren.”

„Welnu,” gaf de slanke heer ten antwoord; „dat is toch niet buiten gesloten. Het is mij al meer dan eens gebeurd, dat ik, zonder doel op

straat wandelend, mij na een poosje op zeer onverwachte wijze kostelijk heb geamuseerd. Juist in het onverwachte ligt meer amusement, dan in de best opgemaakte plannen, die soms danig teleurstellen."

De twee heeren wandelden verder.

Alvorens verder te gaan met ons verhaal willen wij ze eerst even aan den lezer voorstellen, indien deze tenminste reeds niet geraaden heeft wie die twee chic gekleede heeren zijn.

Het zijn niemand anders dan John Raffles oftewel Lord Edward Lister, die wegens zijn onvindbaarheid door de politie de Groote Onbekende wordt genoemd en dien wij hier op de wandeling zien met zijn jongeren vriend en secretaris, Charles Brand, die hem op al zijn tochten en avonturen een trouw metgezel en bondgenoot is.

Terwijl zij verder wandelen, geeft Raffles, zooals steeds zijn gewoonte is, zijn oogen goed de kost. Niet, dat hij bang behoeft te zijn door de politie, die hem vanwege zijn vele stoutmoedige daden, die meestal tegen de geschreven letter van de wet ingaan, reeds jaren zoekt, te worden herkend. Daarvoor is waarlijk niet te vreezen, want ofschoon iedereen Raffles kent, met dien verstande, dat iedereen tot zelfs het kleinste kind te Londen toe, weet welke daden hij bedrijft, heeft nog nooit iemand zich er op kunnen beroemen zijn ware gelaatstrekken te hebben aanschouwd.

Raffles is een meester in het vermommen. Door gebruik te maken van allerlei kleurwattertjes, die hij zelf heeft uitgevonden en samengesteld kan hij zijn gelaat, zelfs zonder gebruik te maken van baarden en pruiken, iets dat hij maar heel zelden doet, totaal veranderen.

Hij kan zijn gebronsde huid zoo blank en blozend maken als van een jong meisje, hij kan de kleur van zijn oogen wijzigen, evenals den vorm van zijn neus en ooren. Ook zijn kaarsrechte houding en slanke figuur maakt hij onkenbaar wanneer hij als een grijsaard met gebogen rug en bevende knieën langs den weg loopt, of hier of daar verschijnt.

Terwijl hij dus scherp rondkijkt, is dat alleen om rond te zien of hij zich zelf en zijn vriend ook met het een of ander kan vermasken.

Op de hoogte van Somerset House bij Waterloo Bridge aangekomen, bemerkt hij op den hoek van Fleetstreet een man, die met een pak stroobiljetten in de hand deze aan alle voorbijgangers ronddeelt. Ook hij ontvangt een dergelijk papiertje, dat hij wil wegwerpen, doch dat hij als het ware onwillekeurig vast-

houdt, om het straks bij het licht, dat een groot restaurant uitstraalt, te lezen.

Als hij voor het groote gebouw is aangekomen, brengt hij het biljet voor zijn oogen en leest het vluchtig. Maar weldra is aan hem te zien, dat het zijn belangstelling wekt en nog eens, maar nu met meer aandacht, leest hij het over.

Een vroolijke trek ging over zijn gelaat toen hij den inhoud nauwkeurig gelezen had, waarop hij zich tot Brand wendde en tot hem zeide:

"Daar heb ik iets aardigs gelezen; daar gaan wij heen. Als ik mij niet vergis, dan zullen we ons daar wel amuseeren."

"Ik ben nieuwsgierig naar wat je gelezen hebt, Edward," zei Brand. "Mag ik weten, wat het is?"

"Dat zal je wel zien, zoodra wij er zijn," luidt het antwoord, "vertrouw op mij. Ik zelf ben er nog nooit geweest!"

Zij liepen door verscheidene donkere zijstraten, waarin men niets meer bemerkte van het drukke leven langs de rivier, ofschoon die nog niet eens zoo ver van hen verwijderd was.

Zij bleven eindelijk voor een groot, ouderwetsch huis staan, dat flauw verlicht was en aan welks voorgevel zij het opschrift lazen:

"Spiritisten-club: Morgenrood."

Raffles trad binnen en vroeg aan de zich daar bevindenden, waar de zaal te vinden was, waar de experimenten gehouden werden.

De menschen keken hem eerst schuw aan en met een blik, waarmede de schamel gekleede steeds naar de voorname lieden opziet. Een oud moedertje trad op hen toe en sprak:

"Wanneer u bij professor Walton zijn moet, ga dan maar mede! Ik ben lid van de vereeniging."

"Edward," fluisterde Brand, "heb je het plan om je dezen avond met zulke oude wijven te onderhouden? Dan dank ik je er voor! Dan ga ik maar liever de straat op. Wat is dat hier voor een rare boel?"

"Stil," antwoordde Raffles, "ik zei je toch, dat ik hier vandaag zelf pas voor het eerst kom. Ga nu mee. Ik weet bijna zeker, dat wij ons zullen amuseeren. Het is een zoogenaamde spiritisten-vereeniging, maar het is natuurlijk humbug. Zooals je weet, sta ik volstrekt niet sceptisch tegenover de spiritistische theoriën, ofschoon ik wel degelijk weet, dat er een hoop flauwe kul en mystificatie bij is.

"Ik zou me al heel sterk moeten vergissen als dit hier óók niet het geval is. De echte spiritisten loopen niet zoo met hun bedoelingen te koop. Het is natuurlijk niets anders dan een nieuwe manier, om de goedgeloovige menigte de centen uit den zak te kloppen en als

dat zoo is, heb ik veel zin, daar eens een stokje voor te steken. Kom, vooruit ga nu mee. Ik beloof je, dat je er geen spijt van zult hebben."

Zij gingen verder.

Langs een oude uitgesleten trap waren zij spoedig op de tweede etage gekomen waar men reeds het geluid van vele stemmen hoorde.

De oude vrouw, die hen gevolgd was, opende een vuile deur, waaraan men duidelijk zien kon, dat zij reeds door ontelbare vuile handen was betast en, binnengekomen, zagen zij aan een tafel, die achter de deur stond, een mager, bleek uitziend jongmensch, met zwart haar.

Deze jonge man had voor zich op tafel een porseleinen bord staan, waarin reeds een hoop pennies en shillings lagen en daarnaast groene biljetten, die hij aan de bezoekers verkocht.

De entreprijs was six pence per persoon en terwijl Raffles dezen prijs voor hem en zijn vriend, Brand, betaalde, hoorde hij reeds in de verte muziek.

„Zeg eens," fluisterde Charly Brand, „waar zijn we hier?"

„Dat zal je direct zien," antwoordde zijn vriend, „voor alles verzoek ik je echter om de grap niet te bederven; maak geen gekheden en tracht een zeer ernstig gezicht te zetten."

„Als ik maar wist, waar je mij heenbrengt," bromde Brand en volgde Raffles naar een tamelijk armoedige zaal, waar wel honderd personen aan eenige tafels zaten.

„Groote hemel, daar zit hij!" riep Brand plotseling uit en wilde verschrikt terugkeeren.

„Wie zit daar?" vroeg Raffles, die niet wist, wat zijn vriend bedoelde.

„Baxter," fluisterde Brand en Raffles bemerkte, dat het gelaat van zijn vriend verbleekte.

Met een scherp blik keek de lord in de aangewezen richting en zag werkelijk dat aan een der eerste tafels zijn doodsvijand, de hoofd-inspecteur van politie, Baxter van Scotland Yard, met verscheidene heeren en dames had plaats genomen.

„Prachtig!" dacht Raffles, „ik had er dadelijk een voorgevoel van, dat deze avond niet nutteloos zou verloren gaan."

Hij ging zitten en bestelde den kellner twee whiskey soda.

„Heb je inderdaad het plan hier te blijven?" vroeg Brand. „Ik geloof, dat het beter zou zijn, dat we maar weer heengingen. Bedenk eens, wat er zou gebeuren, indien inspecteur Baxter je zou herkennen."

„Onzin!" antwoordde Raffles, „hier herkent

hij mij nooit. Ik geloof zelfs, dat ik naar hem toe zou kunnen gaan en een praatje met hem aanknoopen."

Nadat hij eenige oogenblikken had nagedacht, ging hij voort:

„Ik heb een grootsch idee, Charly."

„Bega om 's hemels wil geen dwaasheden, Edward," zei Brand. „Je weet immers, dat ze je onlangs bijna gevangen genomen hadden!"

„Bijna!" lachte Raffles. „Bijna is nog niet half!"

„Spot niet, Edward, en doe mij het genoegen te vertellen, wat je eigenlijk van plan bent."

Raffles behoefde hem niet te antwoorden, want op het podium, dat aan het einde der zaal was opgericht, trad een man, bij wiens verschijning de aanwezigen reeds begonnen te juichen.

Raffles had tijd genoeg om dien man, op het podium, nauwkeurig op te nemen.

Het was een man van ongeveer veertig jaren, tamelijk corpulent en met het gelaat van een bulldog.

Hij was geheel in het zwart gekleed, behalve een wit vest, waarover een zware gouden ketting hing.

Met een welgevallig lachje keek hij langs de verzamelde menigte en nadat de bijvalsbeuvingen verstomd waren, hief hij de handen op en zei met een breed gebaar:

„Lieve zusters en broeders! Ik groet u en heet u welkom!

„Daar ik aanneem, dat gij allen op de hoogte zijt van onze plannen voor hedenavond, behoef ik deze hier niet nog eens uiteen te zetten. Genoeg zij het te vermelden, dat het beroemde medium Bertha Dunkel wederom bereid is gevonden hedenavond op te treden. Wij zullen beginnen met experimenten, welke ten doel hebben ons in verbinding te stellen met de geesten van beroemde afgestorvenen en hooren wat deze ons te zeggen hebben.

„Ik verzoek de aanwezigen, om gedurende deze openbaringen zich te onthouden van ieder teeken van goedkeuring, maar stil mee aan te hooren, wat ons medium Bertha Dunkel heeft mede te deelen."

Hierop wenkte hij naar de richting van een zijdeur, waaruit het medium Bertha Dunkel te voorschijn trad.

Ze was tamelijk corpulent en in een zwarte japon gekleed.

Met waardigheid nam zij midden op het podium plaats en vouwde haar handen, die met diamanten ringen versierd waren.

Een diepe stilte heerschte in de zaal en na

eenige seconden begon het medium met een eigenaardige stem als volgt:

„Mijn geliefde zusters en broeders!

Ik verzoek u om de meest mogelijke stilte, want het minste geluid vermoeit mij ten zeerste."

Terwijl Raffles met een ernstig gelaat naar het podium keek, beet Charly Brand zich op zijn lippen, om niet in een schaterlach uit te barsten.

„Dat wijf is zeker krankzinnig," dacht hij.

Zij verdraaide thans haar oogen, stak eenige keeren haar tong uit, legde haar hoofd tegen de leuning van den stoel, sloot haar oogen, en liet toen haar armen slap naar beneden hangen.

De president sprak nu de volgende woorden:

„Geliefde zusters en broeders! Het medium Bertha Dunkel is in slaap gevallen; laat ons er nu met aandacht naar luisteren, wat zij ons heeft mede te deelen."

De lampen in de zaal gingen plotseling uit, zoodat er een geheimzinnige duisternis heerschte en na eenige seconden begon het medium als volgt:

„Ik ben William Shakespeare! Ik groet u, mijn waarde zusters en broeders en deel u mede, dat ik bezig ben met mijn broeder Walter Scott, een nieuw treurspel te schrijven.

Gij, waarde dames, moet dit stuk in uw eerste feestelijke bijeenkomst opvoeren en ik zeg u reeds bij voorbaat, dat dit het mooiste treurspel is, dat er ooit is geschreven. De hoofdzaak is, dat gij uw vrienden en bekenden dan meebrengt en er voor zorgt, dat alle toegangskarten verkocht worden.

Ik sta u er borg voor, dat het iets prachtigs is. Een groet van u, waarde zusters en broeders, nu begeef ik mij weer naar hoogere gewesten."

„Ik geloof, dat de geest verkouden is," zei Brand, maar zijn vriend trapte hem op zijn teenen en keek hem verstoord aan.

„Als je niet stil bent, verzoek ik je heen te gaan! Let op hetgeen nu komt," sprak Raffles.

Het medium kondigde nu Bismarck aan en vervolgens Jeanne d'Arc. Het waren natuurlijk alle gemeenplaatsen, die het medium over deze personen zeide en het moest een ieder, die over een gezond oordeel beschikte, duidelijk zijn, dat hier de grofste spot gedreven werd met de goedgebloovige gemeente, die al dezen onzin als zoete koek slikte.

Nadat een korte pauze was gehouden, gedurende welke kleine prullen tegen zeer hooge prijzen werden gekocht, zoogenaamd voor

een liefdadig doel, ofschoon dat waarschijnlijk wel een diefdadig doel zou blijken te zijn als men het ging onderzoeken, zou het medium nog eens in trance gaan, gedurende welken toestand zij zich bereid verklaarde om op verschillende vragen, die haar zouden worden gesteld, te antwoorden.

Ofschoon dit eigenlijk niet met spiritisme te maken heeft, doch meer gebruikelijk is op hypnotische séances, scheen het publiek daar niets van te weten en verbeidde met ongeduld de dingen die er komen zouden.

Het eerst verscheen er een oude vrouw op het podium, die het medium allerlei inlichtingen vroeg over haar onlangs overleden man.

Nadat de slapende haar eenige enormiteiten had verteld, ging de vrouw zeer tevreden heen.

Charles Brand stond met wijd opengesperden mond, zoo verbaasd was hij.

Thans trad een nette oude heer op het podium, die naar zijn kleeding en voorkomen te oordeelen, zonder twijfel tot den geleerden stand behoorde.

Nadat Raffles eenige oogenblikken naar hem gekeken had, fluisterde hij:

„Het is nauwelijks te gelooven; de heer dien je nu op het podium ziet, is professor Walton, een van onze beroemdste rechtsgeleerden!"

„Lieve zuster", begon de professor, „wilt ge mij inlichtingen geven of mijn overleden broeder mij iets door uwen mond heeft mede te deelen?"

Het medium haalde eenige keeren diep adem en zeide daarna:

„Waarde broeder, eer gaat een kameel door het oog van een naald dan dat een rijk mensch bij de geesten komt!

„Zet uw zinnen niet verder op aardsche goederen, meer heb ik u niet mede te deelen."

„Het is bijna ongelooflijk!" fluisterde Raffles; „hoe die groote geleerde zich door deze zwendelarij geheel en al laat inpalmen."

Nauwelijks was de professor weer onder de vergaderden verdwenen of Raffles stootte zijn vriend aan en beduidde hem goed op te letten op hetgeen er thans kwam.

Nu trad de hoofd-inspecteur van politie, Baxter op het podium.

„Lieve zuster", begon hij, „gij weet, dat ik nog slechts korten tijd tot uwe overtuigde aanhangers behoor. Ik heb heden een verzoek van groot belang tot u te richten, zeg mij namelijk of het mij eindelijk gelukken zal, den beruchten Raffles gevangen te nemen!"

„Geliefde broeder!" begon het medium, „ge zult hem zeker binnen korten tijd kunnen arresteren. Ge zult spoedig uw hand op hem

leggen en dezen man, die de schrik van geheel Londen is, in de gevangenis brengen, en hij zal er nooit meer uitkomen!"

„Prosit!" zei Raffles zacht en nam een teug uit zijn glas.

Brand, die ook juist zijn glas aan den mond had gezet, verslikte zich en begon te proesten van het lachen.

De dichtst bij hen zittenden keken om, werden boos en riepen Ssssst... Ssst...

Gelukkig trad er thans weer een pauze in en kwam de dikke heer met het witte vest weer op het podium om aan te kondigen, dat de zaal geheel in het duister zou worden gehuld, als wanneer gepoogd zou worden contact te krijgen met de geesten en gevraagd zou worden of zij zich op de een of andere manier wilden manifesteren.

„Nu wordt het tijd, dat ik mijn plan ten uitvoer breng, Charly," zei Raffles zich tot zijn vriend wendend. „Ik verzoek je goed op te letten. Zoodra het duister is, ga ik beginnen. Als we elkaar soms kwijt mochten raken, dan vinden we elkaar straks over een half uur bij het Carlton Restaurant. Saluut!"

„Wees voorzichtig!" riep Brand zijn vriend nog na, maar op dat oogenblik werden de electriche lampen alle in de zaal uitgedoofd, zoodat men het eerste oogenblik inderdaad geen hand voor oogen kon zien.

Alles bleef geruimen tijd doodstil en langzamerhand konden de oogen van de aanwezigen, die zich langzamerhand aan de duisternis wenden, weer iets zien.

Alles was doodstil. In gespannen verwachting keek ieder in de richting van het podium.

Plotseling zag Brand, dat Raffles zachtjes, midden door de zaal, naar inspecteur Baxter sloop. Hij bleef dicht bij hem staan.

Op het podium werden nu eenige tonen gehoord, waarna een blauw licht verscheen; daarna zag men een in het wit gekleede gestalte er langzaam overheen zweven en weer verdwijnen.

Op eens hoorde men weer de stem van den leider dezer experimenten, die zeide:

„Het is de geest van Hamlet, die zoeven verschenen is. Hij zal ons groeten brengen en onder de aanwezigen eenige geschenken uitdeelen."

Op het podium was weder een vlam verschenen en er vlogen eenige bloemen door de lucht; daarop werd het weer donker. Plotseling echter hoord men een luid geschreeuw om hulp. En daar bovenuit hoorde men een klinkend geklets, alsof iemand eenige stevige oorvijgen kreeg.

Er ontstond een geweldig rumoer, alle

sprongen op, het licht werd ontstoken en met ontzetting staarden allen naar inspecteur Baxter, die opgesprongen was, de handen voor zijn gelaat hield en als een krankzinnige om hulp riep.

„Wat is er toch gebeurd?" riepen allen door elkander. Ook professor Walton ging naar Baxter toe.

Met woedende blikken keek deze naar het medium, dat nog op haar stoel zat en riep:

„Voor den duivel, ik heb een paar oorvijgen gekregen!"

De professor trachtte hem tot kalmte te brengen en sprak: „Waarde broeder, er zal wel een booze geest verschenen zijn, die u heeft aangegrepen.

„Ik raad u allen, elkander de handen te reiken, opdat het dezen plaaggeest niet nog eens zal gelukken, iemand uwer lastig te vallen."

Nadat de rust en stilte waren teruggekeerd en Baxter met vuurroode wangen weer op zijn stoel zat, werd er op het podium een open kist gezet, zooals men voor het verzenden van eieren gebruikt.

„Waarde zusters en broeders," zei de leider der bijeenkomst, „wij hebben ons voorgenomen deze kist hier te plaatsen, om te zien of de geesten er iets in willen doen. Wij zullen de kist verzegelen en dichtspijkeren en zullen haar aan de hoede van ons medium, Bertha Dunkel, toevertrouwen.

Wij zullen dan later zien of en wat er ingelegd is. Gij kunt u er allen van overtuigen, dat de kist geheel leeg is.

„Wij nemen dezen deksel en gij allen kunt mij helpen, hem op de kist te spijkeren.

„Wij zullen er daarna touwen om heen binden en haar verzegelen en de volgende week zullen wij haar openen."

Maar Raffles en Brand hoorden deze laatste woorden al niet meer. Zij waren de zaal uitgegaan, het werd hun te erg. Het was natuurlijk niets anders dan een grove oplichterij en de heele séance was slechts op touw gezet, om de menschen geld uit den zak te kloppen.

Toen zij buiten gekomen waren barstten beiden in een schaterlach uit.

Nadat zij tot bedaren gekomen waren, zei Raffles:

„Hoor eens, Charly, je kunt niet gelooven, hoeveel ik hedenavond geleerd heb. Ik heb ondervonden, dat ik het grootste deel der menschheid nog steeds te hoog geschat heb.

„De meesten zijn werkelijk nog dommer dan men zou durven veronderstellen. Je zult nu eens zien, wat ik thans van plan ben uit te voeren.

„Als ik alles vooruit geweten had, dan was

het vanavond reeds gebeurd, maar ik kwam hier maar onverwacht binnenvallen.

„Ik zal nu de noodige maatregelen nemen en den volgenden keer, dat het stel weer bij-

eenkomt en inspecteur Baxter is er ook bij, wat ongetwijfeld het geval zal zijn, nu, dan kun je kluchten beleven.”

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een spiritistische séance.

In een kleine zijstraat nabij Hydepark stond een kleine villa, waarin Bertha Dunkel woonde.

Een zeer deftig uitziende lakei opende de deur voor de bezoekers, die zich iederen dag op het spreekuur tusschen 5 en 7 kwamen aanmelden.

Hij geleidde hen dan in een weelderig ingericht vertrek en liet hen daar plaats nemen.

Er kwamen bezoekers uit alle volksklassen. Niet alleen armen in schamele kleding, maar ook dames uit den eersten stand, die dichte voiles droegen, om niet herkend te worden.

Allen kwamen hulp en raad vragen voor moeilijke gevallen.

In het vertrek was dan gewoonlijk aanwezig de dikke heer met het kale hoofd, gekleed in het zwarte pak en het witte vest, met wien wij reeds kennis hebben gemaakt op den avond, toen de vereeniging Morgenrood een bijeenkomst hield.

Deze heer was de man van het medium Bertha Dunkel en beheerde de geldelijke en administratieve aangelegenheden.

Het geld was namelijk het zwaartepunt van de geheele zaak en de heele vertooning van spreekuur, waarop raad werd gegeven, was niets anders dan het grofste bedrog. Het was zelfs te betwijfelen of Bertha Dunkel wel ooit

ernstig op spiritistisch gebied had geëxperimenteerd, hetgeen nochtans niet wegnam, dat zij in spiritistische kringen au serieus werd genomen, hetgeen mag aangemerkt worden als een van die eigenaardigheden, welke wij vaak in het dagelijksch leven ontmoeten en waarvoor geen plausibele verklaring is te vinden.

Terwijl Bertha Dunkel en haar man de goëgemeente aan den eenen kant dus bedroog en oplichtte, hadden er ten hare huize vaak spiritistische séances plaats, waarbij zeer ernstige menschen tegenwoordig waren.

In deze gevallen was het echter nimmer Bertha Dunkel zelf, die als medium fungeerde, maar doorgaans een of andere vreemdeling, die in Londen zijnde, van de gelegenheid gebruik maakte, om op een belangrijke spiritistische bijeenkomst te assisteeren.

Dezen avond zou er een belangrijke zitting plaats vinden, waartoe een groot aantal dames en heeren uitgenoodigd was, daar het bekende en beroemde medium, Barto, de eenvoudige politie-sergeant, als medium zou optreden en waarbij een materialisatie zou worden beproefd.

Tot degenen, die uitgenoodigd waren, behoorden ook Baxter en Marholm. Baxter natuurlijk uit hoofde van zijn pas verworven lidmaatschap van de vereeniging Morgenrood

en Marholm, omdat deze er bij zijn chef net zoo lang op aangedrongen had, dat Baxter hem een introductie had bezorgd, welke verleend was, omdat men hoopte ook dezen politie-beambte voor het spiritisme te winnen.

Maar onder de uitgenoodigden bevonden zich nog twee onzer bekenden, namelijk Raffles en Brand, die zich op zeer slimme wijze een introductie hadden bezorgd.

Raffles had namelijk door bijzondere informaties in Sheffield, een stad, waar ook veel aan spiritisme en occulte wetenschappen wordt gedaan, de namen te weten gekomen van eenige adellijke personen, overtuigde spiritisten en onder dezen naam had hij voor hem en zijn vriend een introductie voor een materialisatie gevraagd. Deze was hem onmiddellijk verleend, daar men er in de kringen van Bertha Dunkel een eer in scheen te stellen, dat zulke deftige edellieden wel in hun midden wilden verschijnen.

Het kostte Raffles en Brand natuurlijk niet de minste moeite om zich zoodanig te vermommen, dat zij als twee druppelen water geleken op de personen, wier naam zij hadden aangenomen en die zij moesten voorstellen.

Toen zij zich bij de familie Dunkel aanmeldden, waren daar reeds de meeste uitgenoodigden voor dezen avond bijeen.

De straatdeur werd geopend door denzelfden gegalloneerden bediende, die des middags de cliënten naar de spreekkamer geleidde en die voor deze gelegenheid een zelfde deftig gezicht zette.

Nadat hij de bezoekers had geholpen bij het ontdoen van hun jassen en hoeden en hen den weg naar de eerste étage, waar de séance zou plaats vinden, had gewezen, begaf hij zich naar lager gelegen regionen, naar het dienstbodenverblijf, waar de keukenmeid en het werkmisje zaten en die hij wel met zijn omvangrijke tegenwoordigheid wilde gezelschap houden.

Het was een stormachtige avond en uit de bewolkte lucht schoten krachtige windvlagen, die om het huis loeiden, ramen deden rammen en luiken klapperen.

„Een echt goede avond, voor hetgeen ze daar boven gaan uitspoken,” meende de dikke knecht te moeten opmerken, iets dat door de beide vrouwelijke leden van het gezelschap werd beaamd en hen deed huiveren, want al waren zij in dienst bij een spiritistische familie, dan was dat niet, omdat zij ook van deze geestvertooningen, zooals zij het noemden, hielden, maar eenvoudig omdat er een goed loon werd uitbetaald.

In het dienstbodenverblijf was het gezellig.

Het electriche licht brandde en daar het guur was, had men den haard aangelegd. De donkere gordijnen waren dichtgeschoven en de kamer was zeer gezellig.

De keukenmeid had voor thee en boterhammen gezorgd en onder opgewekt gebabbel werd de tijd gedood.

De dienstboden hadden dien avond de handen vrij. Zij hadden het dien dag tamelijk druk gehad, daar het salon op de eerste étage geheel voor de spiritistische séance in gereedheid had moeten worden gebracht, maar na het diner behoefden zij alleen nog maar de gasten te ontvangen en naar boven te geleiden, waarna zij vrij waren, om uit te gaan of thuis te blijven. Hun hulp zou dien avond niet meer noodig zijn.

Maar daar het minder mooi weer was, had niemand de behoefte gevoeld aan uitgaan en besloot men den avond rustig bij het hoekje van den haard door te brengen en bijtijds naar bed te gaan.

Zoo stonden de zaken beneden.

Boven was het eenigszins anders.

Toen Raffles en zijn vriend Brand de kamer binnenkwamen was daar reeds de geheele vergadering aanwezig en bleek het wachten slechts op hun te zijn. Zij werden door de gastvrouw hartelijk, maar niet zeer luidruchtig begroet. Het scheen, dat men van begin af aan wenschte, dat er zooveel mogelijk stilte in het vertrek zou heerschen.

Vooraan, in een gemakkelijken stoel zat Barto, de politie-sergeant, die voor deze gelegenheid geheel in het zwart was gekleed en er volstrekt niet als een man van nederige afkomst en nog nederiger politie uitzag.

Het vertrek was de zoogenaamde Engelsche drawing room, hetgeen het best is weer te geven met het woord „salon”. Al de meubelen waren er zoo wat uit verwijderd, behalve dan een kast en twee tafels, welke voor de met donkere gordijnen bedekte vensters waren geschoven.

In het midden van de kamer, vlak onder de electriche kroon bevond zich een ronde tafel met een aantal stoelen er om heen.

Vlak tegenover de vensters bevond zich het entré naar een tweede kamer, die bijna even groot was als de voorkamer. Deze kamer keek op de tuinen achter de huizen uit, doch hiervan was niets te zien, daar er ook donkere gordijnen voor de vensters waren geschoven.

Ook in deze kamer waren de meubelen op een hoop gezet.

In het midden tusschen deze twee kamers, die bijna zoo leeg waren als een balzaal, bevond zich een merkwaardige voorwerp. Het

was het best te vergelijken met een tuinhuisje, daar het ook geheel van hout was van donkere kleur, even laag van verdieping, even wankelbaar en onsolide in elkaar gezet. Het was niet zeer hoog en bevatte slechts drie wanden. De vierde zijde was open en naar de voorkamer gericht, terwijl het afgesloten kon worden met een paar donkere gordijnen, die aan een bronzen roede hingen.

Het eenige, dat een huiselijk karakter droeg, was de brandende haard, die echter met kolen was volgegooid en afgesloten, zoodat van daaruit geen of althans niet noemenswaardig licht werd verspreid. Bovendien was er een soort vuurschermpje voorgeschoven.

Raffles had dit alles met één oogopslag gezien. Onmiddellijk kwam hij een weinig onder den indruk en begreep, dat het hier geheel iets anders gold dan in de vereeniging Morgenrood, dat slechts als humbug was te betitelen. Hij was er van overtuigd, dat hij hier wat anders zou zien, iets, dat als ernstige spiritistische experimenten kon worden aangeduid.

Nadat de twee laatste bezoekers gezeten waren en er volkomen stilte na de kalme en stille begroeting heerschte, stond Barto, het medium, op en wendde zich tot de gastvrouw met het verzoek, of hij, vóór de eigenlijke séance aanving, een enkel woord mocht zeggen.

Bertha Dunkel, die voor deze gelegenheid zeer eenvoudig gekleed was en al hare ringen had afgelegd, boog goedkeurend het hoofd, waarna Barto aldus begon:

„Dames en heeren, het is mij een groote eer u allen hier aanwezig te zien. Ik ben zoo vrij u te verzoeken mij uw woord te willen geven uw woord van eer, dat... dat...”

Hier aarzelde hij en vervolgde toen.

„Ik heb er natuurlijk niet het geringste idee van hoe de zaken zullen loopen ik weet zelfs niet of we wel eenig resultaat zullen bereiken, maar we zullen beproeven materialisatie te verkrijgen.¹⁾ Het is zelfs zeer waarschijnlijk, dat als we wat bereiken het niet veel zal zijn, misschien zullen we niet meer te zien krijgen dan de omtrekken van een gestalte of een gelaat. Maar wat dat ook moge zijn, moet ge uw woord geven geen geweld te zullen beproeven en niet in den gang van zaken in te grijpen. Ik bedoel hiermede, dat niemand mag beproeven iets vast te houden, iets aan te vatten van de gematerialiseerde gestalte.

„Dat is het eenige wat ik te verzoeken heb, maar het is een zeer ernstig verzoek, daar zulk

een daad ernstige gevolgen zou kunnen hebben voor den betrokkene.

„U zult allen begrijpen, dat hetgeen ge zult zien, (als ge iets zien zult) natuurlijk geen werkelijk vleesch en bloed zal zijn, het wordt gevormd door een zelfstandigheid waarvan wij tot heden nog maar slechts zeer weinig of liever gezegd, in het geheel niets weten. Maar wèl kan ik u zeggen, dat het in zeer nauwe verbinding staat met mij zelf of met iemand anders hier tegenwoordig.

„Verder verzoek ik den geachten aanwezigen al hun aandacht op mij te concentreeren, hetgeen niet moeilijk zal zijn, daar ik voor allen steeds duidelijk zichtbaar zal blijven.

„Zooals ge allen vermoedelijk weet, begeef ik mij in dit vertrekje, (hier wees hij naar het zonderlinge tentje, dat in het midden tusschen de twee kamers was geplaatst), ik ga daar zitten en trek de gordijnen van boven iets dicht, om mijn gelaat een weinig in de schaduw te houden. Maar mijn geheele gestalte zal duidelijk zichtbaar blijven en mijn gelaat, hoewel een weinig beschaduwde, ook.

„De dames en heeren gaan allen rondom de tafel zitten in de volgorde, zooals onze gastvrouw zal aangeven en hunne handen op de tafel leggen. Dan mag er verder geen woord gesproken vóór onze gastvrouw daartoe het teeken geeft of, — maar dit is zeer onwaarschijnlijk, — wanneer een der gasten zou worden aangesproken. Dat is alles. Ik hoop, dat ik duidelijk genoeg ben geweest. Mocht dat onverhoopt niet het geval zijn geweest, dan ben ik bereid elke vraag dienaangaande te beantwoorden.”

Barto zweeg en keek den kring van toehoorders rond, maar er was niemand, die iets te vragen had. Iedereen scheen hem volkomen begrepen te hebben en inspecteur Marholm kon zelfs niet nalaten te denken, dat die Barto een zeer beschaafde wijze had van zich uit te drukken, iets dat hij niet achter den man zou hebben gezocht.

Toen iedereen zweeg, ging Barto eenige stappen naar het cabinet toe, doch vóór hij er binnenging, draaide hij zich nog éénmaal om.

„Het is dus goed begrepen,” zei hij, „dat gij niets hebt te doen dan te wachten. Het kan tien minuten duren, maar ook een half uur, of een uur, misschien zelfs wel twee uur of langer, vóór ge iets zult zien. Als wij geen resultaat bereiken, iets dat zeer goed kan, dan zal mevrouw Bertha Dunkel de zitting opheffen en mij doen ontwaken. En nu, dames en heeren, verzoek ik u beleefd, vóór we gaan beginnen het cabinet en verder alles wat u noodig of dienstig mocht blijken, aan een nauwkeurig

¹⁾ Onder materialisatie verstaan de spiritisten, zichtbaar worden van den geest.

onderzoek te onderwerpen. Er zijn hier misschien eenige oningewijden aanwezig, die pas voor het eerst met een séance kennis maken en ik zou niet gaarne willen, dat bij hen ook maar iets post vatte, dat met een vermoeden van bedrog in verband stond. Wij mediums, moeten ons zelf beschermen."

Van dit verzoek werd algemeen gebruik gemaakt. Bijna de helft der aanwezigen onder wie ook Raffles, Brand, Baxter en Marholm onderzochten elk hoekje en plekje der twee kamers en van het cabinet, doch moesten erkennen, dat zelfs geen kat of muis zich ergens kon hebben verborgen en onder het zoeken was Raffles niet de eenige die bij zich zelf de opmerking maakte, dat, wát er ook gebeuren mocht en hoeveel bedrog er somtijds ook onder het mom van spiritisme geschiedde, dit hier zeker niet het geval was en dat het medium zeker van allen wil tot bedrog was vrij te pleiten.

Nadat allen van hun onderzoek in de voorkamer waren terug gekeerd, en verklaard hadden voldaan te zijn, namen zij hun plaatsen om de tafel in, zooals hen die door de gastvrouw werden aangewezen. Vervolgens ging het medium naar de deur en draaide den schakelaar van het electriche licht eenige malen om. Alle lichten gingen uit op één na, dat achter in de kamer in den linkerhoek van het plafond bleef branden.

Het was een lamp van lage kaarssterkte en bij het weinige licht, dat hierdoor werd verspreid, kon men duidelijk zien, hoe het medium zich naar het cabinet begaf, daar op een stoel ging zitten, nadat hij de gordijnen een weinig van boven had dicht getrokken en een gemakkelijke houding aannam. Zijn gestalte was zeer goed en zijn gelaatstrekken nog flauw zichtbaar.

Diepe stilte heerschte nu in het vertrek. Niemand bewoog zich en zij, die voor het eerst op een dergelijke séance aanwezig waren, kwamen direct onder den indruk van het oogenblik, de vreemde mystieke atmosfeer.

Hoe lang zij zoo stil zaten heeft niemand later precies kunnen schatten, zelfs Raffles niet, zooals hij later aan Brand vertelde. Baxter was geheel en al uit zijn evenwicht geslagen door het lange stil zitten en dacht dat hij in een andere wereld leefde. De eenige echter, die goed bij zijn positieven bleef, was Marholm, die iets in den zin had, iets van plan was, waaraan hij voortdurend moest denken en dat hem klaar wakker en op zijn qui vive hield. Toch was ook hij later niet in staat pre-

cies te zeggen hoe lang het duurde vóór men iets kreeg te zien.

Sommigen scheen het toe, dat zij daar reeds zóó lang zaten, dat de werkelijke tijdafmetingen niet meer voldoende waren om den tijd daarvan aan te geven. Anderen meenden dat zij reeds drie, vier uren zoo zaten en dat reeds een stuk van den nacht vervlogen was. Maar toch was het inderdaad nog geen uur, dat men in het vertrek zat met het slapende medium vóór zich in het cabinet.

Ongeveer drie kwartier hadden zij daar in volmaakte stilte gezeten met hun handen op de tafel, met geen ander geluid dan elkaars ademhaling en het eenigszins snorkende geluid van den diepen slaap van het medium. Nu en dan hoorde men het geritsel der japonnen der dames en wanneer men rond keek, kon men bij het zwakke licht van de electriche lamp, in den hoek, heel flauw de omtrekken van elkanders gelaat onderscheiden.

De meeste aanwezigen hielden hunne blikken gevestigd op het medium in het cabinet en behalve zijn gestalte, die duidelijk zichtbaar was, kon men in het schemerlicht toch nog goed zijn trekken, de wenkbrauwen en de kortgeknipte puntbaard onderscheiden.

Het was onmogelijk te zeggen wanneer het precies begonnen was, maar het was duidelijk, dat alle aanwezigen op hetzelfde oogenblik dezelfde sensatie hadden. Eenigen, die door de stilte en de halve duisternis in een soort droomtoestand waren geraakt, leefden plotseling op en ook de anderen strekten zich en gingen rechtop in hun stoel zitten.

Aller aandacht was sterk op het medium gevestigd, aller zenuwen waren gespannen tot een ongelooflijk hoogen graad.

Zwak, maar toch onmiskenbaar, hadden allen de tafel onder hunne handen voelen trillen. Een ieder had de gewaarwording, alsof er een zwaar voertuig, een verhuiswagen of iets dergelijks, door de straat reed en den bodem deed trillen, maar er was geen verhuiswagen. Het was doodstil en alleen hoorde men nu en dan den wind, die steeds in hevigheid toenam, door den schoorsteen loeien.

Die trilling duurde hoogstens een minuut, toen werd de tafel weer stil, toch niet voor lang. Weldra begon het trillen opnieuw, nam in hevigheid toe, totdat de tafel duidelijk merkbaar op en neer ging, als een levend wezen. Het beweeg nam meer en meer toe en nu en dan kon men duidelijk zien, dat het meubel, waarop allen de handen hielden, van links naar rechts, voor en achterwaarts zwenkte.

Het scheen, dat sommigen dit experiment niet voor den eersten keer meemaakten, want

allen hielden zich kalm en niemand liet eenige ontsteltenis blijken, ofschoon Baxter duidelijk waarnam, dat hij over het geheele lichaam transpireerde en het was, alsof hij een prop in den keel had, die hij niet naar beneden kon slikken.

Ook Brand was meer of minder onder den indruk, Raffles echter niet. Wel interesseerde alles wat hij ondervond hem machtig, maar hij zat er meer bij als een nuchter onderzoeker, die een onbekend, maar overigens niet onverklaarbaar natuurverschijnsel waarneemt.

Het merkwaardigste van allen was echter Marholm om aan te zien. Het leek wel of hij aan bedrog dacht, want hij probeerde verscheidene malen onder de tafel te kijken, terwijl een ongeloovig, eenigszins sarcastisch lachje om zijn lippen speelde.

Juist wilde hij weer onder de tafel kijken, toen hij door iets attent werd gemaakt op het feit, dat er iets anders gebeurde. Hij hoorde duidelijk hoe sommigen der aanwezigen den adem plotseling inhielden en opkijkend naar het cabinet, waarin nog steeds de figuur van het slapende medium was te zien, richtte ook hij zich met een plotselinge beweging van verassing, zoo niet van schrik, op.

Daar was iets, wat er te voren niet geweest was.

Daar, in het cabinet, eenigszins hoog achter de gordijnen, was een zwakke hoewel duidelijk waarneembare lichtschijsel te zien. Het was niets meer dan een flauwe schijsel, maar onmiskenbaar, daar het het gelaat van het medium in een zacht licht zette. De gelaatstrekken van Barto waren nu veel duidelijker dan zoeven zichtbaar.

Marholm en misschien nog wel eenigen der aanwezigen gaven zich rekenschap dat zij klaar wakker waren en niet slapen, door zich te knijpen en een zacht geluid te maken.

Dit werd echter onmiddellijk onderdrukt door een zachte stem, die om stilte verzocht, hetgeen ook direct het gewenschte resultaat had.

Men zag nu duidelijk, dat het lichtschijsel achteruitging en zich als het ware terugtrok in den linkerbovenhoek van het cabinet, waar het verdween.

Men hoorde duidelijk hoe sommigen der aanwezigen sneller ademden, alsof zij onder den invloed verkeerden van een opgewekte hartstocht en hoe sommigen hunne droge lippen aflikten of poogden een prop in hun keel weg te slikken.

Lang duurde dit niet, want op een oogenblik, juist toen het medium buitengewoon

zwaar en duidelijk hoorbaar begon te ademen, verscheen het stralende licht opnieuw.

Alles ging nu veel vlugger. Had het den eersten keer misschien wel een minuut geduurd vóór het een herkenbaren vorm had aangenomen, nu verscheen het binnen enkele seconden en won onmiddellijk zichtbaar aan intensiteit. Wel was het nog als omgeven door een nevel en was het niet ongelijk aan een stralenkrans, zooals men waarneemt wanneer men met half gesloten oogen en door zijn oogharen naar een natuurlijken lichtbron kijkt, maar dat verdween spoedig en nu zag men iets, dat het best te vergelijken is met een glazen bol, waarin een zacht licht straalde een bol, die vrij in de lucht scheen te hangen en zachtens, als op den adem van een zacht windje, her en derwaarts bewoog.

Het ging vóór- en achteruit, kwam een oogenblik uit het cabinet te voorschijn, verdween er dan weer achter de gordijnen, totdat het plotseling daalde tot op manshoogte en vlug uit het cabinet te voorschijn zweefde.

Onmiddellijk daarop veranderde het verschijnsel van vorm, het was nu niet zuiver rond meer, maar eenigszins ovaal, men onderscheidde lijnen en iets dat geleek op de menschelijke trekken van een gelaat. Nu onderscheidde men een draperie als van gaas, waarin de bol, die nu den vorm van een menschelijk hoofd begon aan te nemen, was gewikkeld. Die draperie viel van het hoofd af naar beneden, tot bijna op den grond, waar het zich zelf oploste in een nevel.

Met gespannen aandacht keken alle aanwezigen naar het verschijnsel, hetgeen waarneembaar was door de snelle ademhaling en welke nog toenam toen het hoofd zich meer en meer duidelijk liet onderscheiden.

Eerst zag men een paar donkere vlekken, die echter weldra den vorm van een menschelijk oog aannamen, toen den vorm van wenkbrauwen, een neus, een zachte, ronde kin als van een jong meisje en de zacht-roode lippen, die vriendelijk glimlachten.

Toch had het geheel iets maskerachtigs, niet gelijkend op het gelaat van een doode, maar ook niet op dat van een levende. En toch scheen die figuur, waarvan een zacht licht scheen uit te stralen, levend. Want eensklaps kwam de climax.

De gordijnen van het cabinet bewogen zich even en de gestalte kwam naar voren. Zij daalde de trede, welke door den vloer van het cabinet werd gevormd, af en stond nu op den vloer van de kamer.

Zij was duidelijk zichtbaar, niet zoozeer doordat het licht van de eenige, ver verwijder-

de electriche lamp op haar viel, maar omdat er een zacht licht door de gestalte werd uitgestraald, waardoor zij zelf verlicht scheen te worden.

Het was de gestalte van een jong meisje, mooi, bijna ideaal gevormd. Weliswaar was de figuur nog geheel gewikkeld in de gaasachtige stof, maar deze was geheel doorschijnend, zoodat men de volmaakt gevormde leden duidelijk kon waarnemen.

De handen waren over de borst gevouwen, hare bloote voeten staken helder af tegen het donkere tapijt op den vloer, hare gelaatstreken waren nu onmiskenbaar duidelijk te zien. Er lag een zekere bovenaardsche schoonheid op het jeugdige gelaat, op de jonge lippen en er straalde een zachte schittering in de blauwe oogen, die heel langzaam bewogen in hunne kassen alsof de verschijning de aanwezigen wilden opnemen.

Maar toch was dat niet het gelaat van een levende. De gelaatstreken waren als gevormd uit was met de kleuren der levenden er met volmaakte meesterschap aangebracht. Nog een andere omstandigheid droeg er toe bij, dat men deze gestalte niet voor die van een levend persoon kon aanzien, want hoewel vaag en onduidelijk was toch dóór het lichaam, dóór de gazen sluiers, die er van af hingen, het gelaat van het slapende medium te zien.

Een paar seconden bleef de gestalte bewegingloos staan.

Het was den aanwezigen alsof al het leven had opgehouden te bestaan, alsof de wereld niet meer draaide, alsof tijd, plaats en uur waren uitgewischt en abstracte begrippen waren geworden. Het leek zelfs wel of de wind was gaan liggen, want er woei geen stormvlaag meer om het huis en in den schoorsteen was het geloof der elementen niet meer waarneembaar.

Het was doodstil, zelfs de luide ademhaling van het medium had opgehouden en men hoorde duidelijk de polshorloges van sommige der aanwezigen tikken.

Toen bewoog de figuur zich opnieuw en kwam een stap nader naar de tafel met dezelfde beweging van een stap, zooals een levend mensch dat zou doen. Het was zelfs alsof de grond licht trilde onder de aanraking der voeten.

De gestalte was nu zóó nabij, dat een ieder de minste bijzonderheid dezer strakke gelaatstreken kon aanschouwen. Ware het niet, dat de oogen zacht bleven bewegen, dan zou men de geheele gestalte voor een wasfiguur hebben kunnen houden.

De zacht-roode lippen stonden half open, de schaduwen onder wenkbrauwen en kin waren te zien, zelfs de witte vingers en even blauw getinte, fraai gevormde nagels. Het was nu zelfs alsof de nevel, die eerst om de gestalte scheen te hebben gehangen, zich opgelost had. Elke lijn was scherp en klaar, zelfs was de zachte welving van den tengeren, maar volmaakt gevormden boezem te aanschouwen, evenals de zachte glooing der schouders, de fraai gebogen lijn van heup tot enkel.

Wederom kwam de gestalte een stap nader en scheen tot de aanwezigen te glimlachen, maar op dat oogenblik geschiedde de catastrofe, die een plotseling en ontijdig einde maakte aan de séance.

Van al de aanwezigen was Marholm de eenige, die niet door het wonderlijke gebeuren als in een bovenzinnelijken toestand was gekomen. Hij was hierheen gegaan om een zeker doel te bereiken en dat doel had hij geen oogenblik uit het oog verloren. Steeds had hij daaraan gedacht, zelfs gedurende het meest opwindende oogenblik.

Hierdoor had het dan ook waarschijnlijk niet dien indruk op hem gemaakt als op de anderen, misschien ook was zijn natuur te prozaïsch om zich daaraan geheel te geven. Hoe dit ook zij, hij was op dat oogenblik de eenige, die zich wilde overtuigen, dat hetgeen hij zag, geen gezichtsbedrog, maar werkelijkheid was.

Met een abrupte beweging stond hij op, schoof zijn stoel zoo ruw naar achteren, dat deze omviel en wierp zich met zijn bovenlijf over de tafel, om naar de gestalte te grijpen.

Het toeval wilde, dat hij achter de tafel en het verste van de verschijning af; indien dat niet het geval geweest ware en hij vlak bij de stralende gestalte had gezeten, zou niemand hebben kunnen voorspellen wat er zou gebeurd zijn, nu echter had zijn daad geen ander gevolg dan dat zich plotseling eenige verontwaardigde stemmen van toeschouwers verhieven, dat de gestalte als gesmolten was in elkaar scheen te krimpen, klein en kleiner werd, tot het op 't laatst weer was evenals in het begin: een zacht lichtuitstralende bol, die achteruitweek, schuif ging achter de gordijnen van het cabinet en daar, evenals men een electriche lamp uitdooft, eensklaps verdween.

Het medium werd met een diepe zware zucht wakker, alsof hij ruw uit zijn lethargischen slaap was gewekt, iemand draaide den schakelaar van het licht om, zoodat het vertrek weldra in een overvloed van licht baadde en tien, twaalf paar oogen blikten verontwaardigd naar den onbeschaamden bezoeker,

die het gewaagd had tegen zijn belofte in de séance ruw te verstoren.

Marholm keek met een boozen blik om zich heen en scheen zich niet te storen aan de talrijke en luidruchtige verwijten, die verschillende personen tot hem richtten.

Het heftigst waren hierin Bertha Dunkel en haar man, die Marholm uitmaakten voor al wat leelijk was, en daarbij zelfs de grenzen der betaamelijkheid overschreden, terwijl zij hem met energieke gebaren de deur wezen en dreigden met alles wat vreeselijk was, indien hij het ooit weer zou wagen een voet over hun drempel te zetten.

Maar nu kwam Marholm los. Toen de anderen geen adem meer over hadden, deed hij alsof hij zich ging verwijderen en naderde daartoe reeds de deur, maar daar aangekomen, draaide hij met een energieke beweging den sleutel in het slot om en ging met zijn rug tegen de deur staan.

„En nu heb ik een woordje te zeggen,” zei hij. „Wat hier is voorgevallen dat is in mijne oogen bedrog en humbug. Ik zeg: in mijne oogen. Ik ben een te nuchter en prozaïsch mensch, dan dat ik ook maar in het minst geloof wil slaan aan alles wat ik heb gezien. Misschien doe ik mij zelf en mijn gezond verstand daarmee onrecht aan, maar in ieder geval: ik wil niet anders.

„Waar ik mij echter hier kan vergissen, is elke twijfel buitengesloten bij een ander geval.

„Nee, val mij niet in de rede. Ik heb den sleutel van de deur in mijn zak en zal mij pas verwijderen, zoodra ik gezegd heb wat ik te zeggen heb; het is dus in uw eigen belang als ge me even uit laat praten.

„Een ieder is vrij om te doen en te laten wat hij wil en is ook vrij om hierheen te gaan en naar dergelijke dingen te kijken, maar voor zwakke naturen is dit een groot gevaar.

„En nu wensch ik de aanwezigen er op te wijzen, dat mevrouw Bertha Dunkel en haar man zich te dien opzichte aan grove en schandalige practijken schuldig maken. Ik wil zwijgen over de vele menschen, die hier komen, om raad te vragen en die onder het mom van allerlei geheimzinnig gedoe, met een kluitje in het riet worden gestuurd met geen ander resultaat dan dat de firma Dunkel er wel bij vaart en de arme slachtoffers kaal geplukt worden. Nee, daarover wil en kan ik niet spreken, omdat mij de noodige namen en gegevens niet ten dienste staan, maar één geval is mij bekend, waar mevrouw Dunkel op

schandelijke wijze misbruik heeft gemaakt van haar overwicht op sommige menschen, die tegen haar opzien als een heilige.

„Ik bedoel de familie Hoot, die zoo goed als tot den bedelstaf is gebracht.”

En nu verhaalde Marholm met korte woorden hetgeen hij op het hoofdbureau van politie uit den mond van Miss Hoot had vernomen en staaftde zijn beweringen met namen en cijfers.

Door het besliste optreden van den inspecteur waren sommigen der aanwezigen spoedig overtuigd, dat het hier een ernstig feit gold en toen zij hoorden, dat de aanklager inspecteur van politie was, meenden zij niet aan zijn woorden te mogen twifelen.

Anderen daarentegen waren en bleven verontwaardigd op den man, die zoo'n ruw en onverwacht een einde had gemaakt aan een belangrijke séance en weldra was het gezelschap in twee kampen verdeeld, welke lijnrecht tegen elkaar ingingen.

Er ontstond een groote verwarring en hiervan maakte sommigen gebruik om zich te verwijderen. Ook Raffles en Brand, die dat gekrakeel begon te vervelen, maakten zich op om heen te gaan.

Vóór zij dit echter konden doen, werden zij door de gastvrouw aangesproken die hen er op wees, dat zij nog niet de bepaling van het reglement vervuld hadden, volgens welke zij de gastvrouw een zeker bedrag ter gemoetkoming van de gemaakte onkosten verschuldigd waren.

Raffles toonde zich dadelijk bereid hieraan te voldoen en verontschuldigde zich, dat hij van het bestaan dezer bepaling niets af wist.

Hij toonde zich hierover zelfs eenigszins verwonderd, maar deze verwondering wies tot verontwaardiging, toen hij hoorde, dat hij en zijn vriend elk honderd pond hadden te betalen.

Dat leek verdacht veel op afzetterij en kon natuurlijk niet als een vergoeding voor gemaakte onkosten worden beschouwd.

Niettemin voldeed Raffles en ook Brand aan dezen eisch en verwijderden zij zich uit de kamer.

Raffles haastte zich, want hij had nog iets te vragen aan Marholm en hoopte deze nog in de buurt te treffen.

Dat was ook inderdaad het geval en nog vóór zij de straat hadden bereikt, wist Raffles wat hij weten wilde.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een bloemengroet uit het verhevene.

„Zie zoo Charly," zei Raffles den volgenden ochtend, toen hij na ontbeten te hebben, een boek had gehaald en hierin geruimen tijd gelezen had.

Het was een boek over de chemie.

„Wat bedoel je met: zie zoo en wat beteekent het, dat je zoo lang in een boek over de scheikunde hebt gelezen?" vroeg Brand. „Of mag ik dat misschien niet weten?"

„Zeker Charly," antwoordde Raffles, „dat mag je allemaal weten en mijn antwoord op je twee vragen luidt eenvoudig: Omdat Barto een eerlijke kerel is en een waardevol medium voor spiritistische bijeenkomsten, waar men met eerlijke bedoelingen is bezielt, terwijl Bertha Dunkel en haar waardige echtgenoot een paar zwendelaars van het eerste water zijn."

„Ik begrijp het verband niet goed," begon Brand, toen hem door een handbeweging van zijn vriend het zwijgen werd opgelegd.

„Ik ben nog niet klaar Charly," zei hij, „je moet me laten uitspreken. Luister. Tusschen beide gevallen bestaat wel degelijk een verband en wel een zeer nauw ook.

„Ik ben namelijk van plan die Bertha Dunkel en consort te laten terug te laten betalen, wat zij aan de familie Hoot hebben ontfroefd met hun duivelskunsten. Als ik me niet al te sterk vergis is er hedenavond wederom een bijeenkomst van de vereeniging Morgenrood en natuurlijk zal het tweetal daar weer de noodige hokuspokus doen zien, omdat het een veel te winstgevend bedrijf is, om het zoo maar te laten loopen.

„Zij trekken zich van de beschuldigingen van Marholm, die ik na de séance nog eens even gepolst heb, natuurlijk geen steek aan, maar ik ben te weten gekomen, dat die beschuldigingen van den politie-inspecteur op waarheid berusten. Hij heeft mij alle bijzonderheden in een vertrouwelijk gesprek meegedeeld en ik weet nu ook hoeveel de familie Hoot er ongeveer bij ingeschoten heeft. En dat

moet dat waardige stel en hun aanhangers mij terug betalen."

„Hoe wil je dat doen, Edward?" vroeg Brand nieuwsgierig, daar hij veel voor het plan voelde, maar niet begreep hoe dat mogelijk zou zijn.

„Dat zal je wel zien Charly," antwoordde Raffles, „je kunt me helpen als je wilt."

„Natuurlijk," antwoordde Brand, „maar zeg me eerst, heeft dat boek met scheikunde er iets mee te maken?"

„Ja, Charly," luidde het antwoord, „ik bestudeer de scheikunde van de vierde demensie."

„Wat is dat?" vroeg Brand.

„Beste jongen, dat is de wereld, waarin de geesten leven."

Brand lachte en vroeg:

„Sinds wanneer hebben de geesten iets met scheikunde te maken?"

„Naar mijn meening zeer veel," antwoordde Raffles, „want vóór men een geest worden kan, moet men zonder twijfel een lang scheikundig proces doormaken; want een doode moet eerst opgelost worden in verschillende bestanddeelen, voordat hij geest kan worden. Ten minste zoo'n geest van Bertha Dunkel."

Raffles begon te lachen en keek zijn vriend guldig aan.

„Begrijp je het nog niet, Charly?" vroeg hij. „Goed, dan zal ik het je zeggen. Jij moet het allereerst een brief schrijven naar mevrouw Bertha Dunkel en haar schrijven, dat Monsieur Choué zich op het oogenblik te Londen bevindt. Dat jij zijn secretaris bent en uit zijn naam verzoekt, hem in de gelegenheid te willen stellen hedenavond een séance te geven in de zaal der spiritistische vereeniging Morgenrood. Monsieur Choué, tusschen haakjes, is een der beroemdste Fransche spiritisten. Je schrijft haar verder, dat je hoopt, dat de vergadering het beroemde medium naar behooren zal ontvangen en dat de dames en heeren zoo veel mogelijk gouden sieraden en edelgesteen-

ten zullen dragen, daar het een kenmerkend eigenschap is van het Fransche medium, dat hij veel beter in trance geraakt, wanneer hij al die sieraden om zich heen ziet en dat dan ook alle proeven beter slagen."

"Begrepen, Charly?" vroeg Raffles met een guitigen lach.

"Begrepen!" antwoordde Brand. "Ik zal den brief aanstonds schrijven en zelf posten. Over een uurtje ben ik weer tot je beschikking, want ik denk, dat je nog wel het een en ander voor te bereiden hebt en dat je mijn hulp daarbij misschien kunt gebruiken."

"Zoo is het Charly," luidde het antwoord en Raffles snelde de kamer uit.

Na een uur ongeveer keerde hij terug en toen bleek, dat Raffles kleine zijden ballons had gekocht, die hij met gas vulde.

Meer dan een dozijn van deze ballons maakte hij gereed en bond aan het beneden-einde van iederen ballon een lont, waardoor hij de ballons aansteken kon.

Tegelijkertijd bond hij aan eenige van deze ballons bloemen, om een proef te nemen.

Terwijl hij de lont in brand stak, liet hij den ballon, waaraan een bloem bevestigd was, tot aan het plafond omhoog stijgen.

Na eenige oogenblikken had de brandende draad den ballon bereikt.

Men hoorde een zachte plof, zag een lichtblauwe vlam en de bloem viel naar beneden.

"Prachtig!" zei Raffles, "de zaak is in orde.

Nu zullen wij eens zien hoe het wordt, als ik de kamer donker maak."

Zij deden de lampen uit.

Wederom stak Raffles den draad van een kleinen ballon aan en liet dien opstijgen.

Na eenige seconden hoorde men een lichte ontploffing, voor een oogenblik zag men een spookachtige blauwe vlam, waarop Raffles zei:

"Prachtig, de geesten, die ik nu gemaakt heb, werken uitstekend."

"Welk doel heb je met deze dingen?" vroeg Brand.

"Kijk Charly," gaf Raffles ten antwoord; "jij staat met mij nu zooals men dat noemt, achter de coulissen van het spiritisme.

"Deze bloemen wil ik de menschen van uit de hoogte op de hoofden laten vallen en zij zullen dadelijk gelooven, dat de geesten het zijn, die hen ze toezenden.

"Maar nu komt nog een tweede bedrijf! Kijk, ik heb hier de beste soort phosphorusverf, die er in heel Londen te verkrijgen is.

"Ik zal je voor de aardigheid daarmede

eens een paar streken over je gezicht geven om te zien, of je dan in het donker ook licht van je afgeeft."

Nadat Raffles dit gedaan had, draaide hij het licht uit en begon luidkeels te lachen.

"Charly," riep hij, "je ziet er uit als de levende duivel.

"Ziezoo, hiermede kunnen wij den strijd tegen de domheid beginnen."

Hij ging met Brand naar een andere kamer, waarin allerlei soorten pruiken, baarden en andere zaken lagen, die tooneelspelers gebruiken.

Alleen waren de ingrediënten, die hij had, veel volmaakter. Ook gebruikte hij geen schminck of verf, maar eenige soorten kleurwatertjes, waarmee hij niet alleen zijn lippen en wenkbrauwen kon kleuren, maar ook de kleur zijner oogen door indruppeling wijzigen. Ook zijn huid kon hij van strak en soepel tot het tanige vel van een grijsaard of de blozen de wangen van een jong meisje maken, terwijl hij zonder de minste moeite zijn gestalte een totale verandering liet ondergaan. Daar hij door onderhuidsche insputingen verschillende lichaamsdeelen, zooals ooren en neus een anderen vorm kon geven en hij het talent had zijn stem op onnaspeurlijke wijze te verdraaien, zal het niemand verwonderen, dat hij na een half uur niet alleen zich zelf maar ook zijn vriend Brand tot onherkenbare wezens had veranderd.

Nog waren zij hiermede bezig, toen Gaston, de kamerdienaar van Raffles, een telegram bracht, dat afgezonden bleek te zijn door Bertha Dunkel, de directrice van de spiritistische vereeniging Morgenrood en waarin Monsieur Choué werd medegedeeld, dat hij dien avond hartelijk welkom zou zijn en dat alle aanwezigen zich zouden beijveren om zich geheel naar zijn wenschen te gedragen.

"Dat laatste slaat natuurlijk op al die gouden en diamantensieraden, die de vergadering zal aandoen," merkte Raffles tegen Brand op, die zwijgend knikte en vroolijk glimlachte.

Nog een half uur later zaten beide vrienden in hun vreemde uiterlijk aan tafel en lieten het zich goed smaken.

Daarna werden nog een paar sigaretten gerookt en eindelijk tegen acht uur bracht Gaston de boodschap, dat James Henderson, de bekende chauffeur van Raffles, met de limousine vóór stond.

Raffles en Brand vulden nu hunne zakken met de gereedgemaakte ballons, terwijl de wassen bloemen in een anderen zak werden

gedaan. Raffles sloot dezen zak zorgvuldig af, het leek wel of hij bang was, dat er iets van de vreemde, zoete geur naar buiten zou dringen.

Toen zij in de vereeniging Morgenrood aankwamen, stond er een deputatie gereed, die het beroemde medium, die reeds een grijsaard bleek te zijn, naar het podium bracht. Brand, als zijn assistent, vergezelde hem, doch ging later tusschen het publiek inzitten, om niet den schijn te wekken, dat hij hulp zou verleenen bij de verschillende experimenten, die door middel van het medium zouden genomen worden.

Raffles begon met een toespraak te houden en de menschen te bedanken voor hun welwillendheid, om zich met gouden en diamanten sieraden op te smukken, iets dat zonderling genoeg, onontbeerlijk scheen voor het welslagen zijner proeven.

Men luisterde met aandacht naar hem, want hij zag er uit als een soort profeet. Hij had zilverwitte haren en ook een lange, witte baard golfde hem over de borst. Deze witte haardos stak prachtig en eerwaardig af tegen de fraaie plooven van het blauw fluweelen kleed, dat hij aanhad.

Nadat hij zijn rede beëindigd had, verzocht hij eenigen uit het publiek te naderen en op het podium te komen, teneinde het cabinet, dat daar was opgericht, te onderzoeken.

Men maakte hiervan gebruik en in dien tijd begaf Raffles zich in de zaal en gaf zijn oogen goed den kost. Ook sprak hij Brand even aan en voegde zijn vriend eenige woorden toe, waarop deze met bevrediging knikte.

Na een minuut of tien stond Raffles weer op het podium en verklaarde met zijn experimenten te willen aanvagen. Hij hoopte, dat het hem gelukken zou het zelfde te bereiken, dat hij onlangs te Parijs had bereikt, namelijk, dat de geesten zich hadden gemanifesteerd door het laten nederdalen van bloemen, die zulk een hemelsche geur verspreidden, dat niemand er aan twijfelde of ze kwamen regel recht van gene zijde van het graf.

Een goedkeurend gemompel werd onder de aanwezigen gehoord en Raffles zag hoe de welgedane gestalte van Bertha Dunkel, die voor een ontzaglijke waarde aan diamanten en kostbaarheden aan haar dik lichaam had hangen, zich tot haar echtgenoot overboog, waarschijnlijk om hem haar ingenomenheid met dit experiment te kennen te geven.

Raffles verzocht nu een der aanwezigen de zaal in het duister te hullen.

Nauwelijks was dit geschied, of Brand, die

zich tot dusverre als een muis zoo stil had gehouden, tastte in den zak van zijn wijden mantel en stak met het vuur van zijn sigaret de draden aan, die zich aan de ballons bevonden.

Niemand dacht aan hem, maar allen keken naar het podium, waar thans in een eigenaardig blauwachtig licht de gestalte van het medium geheel scheen verlicht te worden.

„Dat grapje kunnen wij ook uithalen," zeide Bertha Dunkel tot haar echtgenoot.

„Hij heeft zich met phosphorus bestreken."

„Zwijg," zei haar man, „ik weet nog niet of je gelijk hebt."

Nu begon Raffles plotseling een Grieksch vers voor te dragen.

Hij sprak zóó luid, dat niemand de ontplofing van het eerste ballonnetje hoorde.

De aanwezigen zagen slechts een lichtstraal, terwijl op hetzelfde oogenblik een kreet van bewondering onder het publiek opging, want eenige der aanwezigen hadden een bloemengroet uit de handen van de geesten ontvangen.

Kort daarop vielen op verscheidene plaatsen in de zaal massa's bloemen neder.

Een eerbiedwaardige vrees maakte zich van het publiek meester, ja, zelfs Bertha Dunkel geloofde nu, dat dit medium geen zwendelaar was.

Eenige seconden later was de zaal weer verlicht en Raffles zag, tot zijn vreugde, niets dan bleeke gezichten, die hem met spanning aankeken.

Vol eerbied hadden eenigen bloemen in de handen, die naar hun meening plotseling op onverklaarbare wijze uit de lucht waren gevallen.

Raffles begon opnieuw te spreken. Hij wenschte de aanwezigen geluk met het slagen van dit experiment, dat, zooals hij zeide, pas één keer en wel in tegenwoordigheid van den president der Fransche Republiek was gelukt. Hij hoopte, dat de aanwezigen zich er van wilden overtuigen, dat deze bloemen, die gemaakt waren van een substantie, die veel geleeleek op was, een heerlijke, ja hemelsche geur uitstraalden, een geur, die op aarde tot dusverre onbekend was.

Teneinde daar gelijktijdig van te genieten, moest men allen op één hetzelfde oogenblik de bloemen naar den neus brengen en lang en diep inademen.

Raffles gaf het teeken door zijn armen als smeekend naar den hemel te richten en als één man brachten alle aanwezigen de ontvangen bloem naar den neus.

De uitwerking was even wonderlijk als plotseling.

Zonder dat er nog één seconde verliep, vielen alle hoofden opzij en de handen, waarin de bloem was vastgehouden, slap naar beneden, zoodat de bloemen op den grond vielen.

Al deze bloemen wazemden een zoetachtige geur uit, zooals men wel waarneemt in operatiezalen, wanneer een patient, vóór hij een operatie ondergaat, verdoofd wordt met chloroform.

Om het met andere woorden te zeggen: Raffles had de bloemen, die hij door middel van kleine balons op het publiek had doen nederdalen, in chloroform gedrenkt en de uitwerking was niet uitgebleven.

„Nu vlug, Charly!” zei Raffles, terwijl hij den langen wijden, blauwen mantel, welke gediend had om de met gas gevulde ballonnetjes onzichtbaar naar de zaal te vervoeren, afwierp, daar deze hem in zijn bewegingen belemmerde.

Ook Brand, die een dergelijken mantel had aangehad, had dit kleedingstuk op een stoel geworpen.

Met weergalooze handigheid bogen beiden zich nu over de aanwezigen en ontdeden de in zware verdooving liggende spiritisten van hunne sieraden.

De diepe zak in den wijden blauwen mantel van Raffles was nauwelijks groot genoeg om den enormen buit te bevatten.

Er waren de prachtigste met juweelen bezette ringen onder, armbanden en broches, ook oorhangers en parelsoeren. Verder was er nog een groote hoeveelheid horloges met horlogekettingen benevens dikke portefeuilles.

Toen Raffles alles bij elkaar had en met het oog van een kenner op de flikkerende, fonkelende en glinsterende hoop neerkeek en met zijn hand de zwaarte taxeerde, zei hij tot zijn vriend:

„Nu Charly, ik zou me al heel sterk moeten vergissen, als we daar niet voor 2500 à 3000 pond sterling bij elkaar hebben. Dat is een goede slag, zou ik meenen. We kunnen nu aan de familie Hoot het verloren kapitaal teruggeven en houden dan nog een aardig duitje over voor mijn armen, die dan ook nog een voordeeltje hebben van de ontmaskering der geesten van Bertha Dunkel.”

Zij wilden zich verwijderen, maar Raffles hield zijn vriend nog even tegen.

„Wacht even Charly,” zei hij, „ik moet nog even mijn optreden verklaren, zoo als dat behoort en zooals ik dat ook gewoon ben.”

Hij zette zich aan een tafeltje en schreef met zijn vulpen enkele regels, daarna vouwde

hij het briefje als een langwerpige reepje op en stak het in het knoopsgat van den hoofd-inspecteur van politie Baxter, die natuurlijk ook onder de aanwezigen was.

Toen dit geschied was, wandelde Raffles met Brand, den enormen buit in hun zak, doodbedaard de zaal uit en steeg in zijn auto, die op hem aan den rand van het trottoir was blijven wachten.

Een half uur daarna waren zij thuis en wederom een half uur daarna, begonnen de aanwezigen in de vereeniging Morgenrood van hun verdooving te ontwaken.

Het zal onnoodig zijn het tooneel, dat zich toen afspeelde, te beschrijven, doch de verwarring, ontsteltenis en woede stegen tot het toppunt, toen inspecteur Baxter het briefje las, dat in zijn knoopsgat stak en dat hij toen den aanwezigen moest voorlezen.

Het luidde:

Mijnheer de hoofd-inspecteur,

Er is een spreekwoord dat luidt: Schoenmaker blijf bij je leest! Ik zou dit ook u willen toeroepen!

Stumpert, wat doe je in de kou? Bemoei je toch niet met dingen, waarvan je geen verstand hebt. De practijken van het geesten oproepen en alle experimenten van het spiritisme zijn geen spekje voor u edeles bekje. Wijdt u voortaan alleen aan het vangen van misdadigers. Als ge dit trouw doet, dan krijgt ge er misschien mettertijd zó'n groote handigheid in, dat het u zelfs gelukken zal de verblijfplaats op te sporen van uw doods-vijand, hij, die dit briefje heeft geschreven en die zich noemt,

Lord Edward Lister, alias John Raffles.

P. S. Vergeet niet de aanwezigen te groeten van het Fransche medium Choué, dat gemeend heeft hen van hun overbodige sieraden te moeten ontlasten, teneinde de opbrengst daarvan te kunnen besteden aan het terugbetalen van de ten ondergang gebrachte familie Hoot, die dat niet had verdiend. Ik hoop, dat het hoofd dier familie thans door schade en schande wel zóó wijs zal geworden zijn, dat hij zich

voortaan niet meer met het spiritisme zal inlaten en zeker niet meer met het spiritisme van den kouden grond van Bertha Dunkel en consorten, die nu met hun kostbare eigendommen vergoeding hebben moeten geven voor de schandelijke afpersing en oplichting van een aantal on-

schuldige slachtoffers. Zeg hun, dat zij deze schandelijke practijken moeten staken, want dat ik er anders nóg eens een stokje voor kom steken, maar dan misschien op een weinig hardhandiger wijze.

Het volgend nummer (No. 62) bevat:

De Priester van den Zonnegod.

Pakkend!

Sensationeel!

Boeiend zijn de avonturen van den beroemden Amerikaanschen Detective

NICK CARTER,

het mooiste wat ooit op het gebied van Detective-verhalen verschenen is.

Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Prijs per aflevering 10 CENT.

Te bekomen in den boekhandel
en bij den Uitgever

Roman-Boekhandel voorheen A. EICHLER te Amsterdam.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontrooft hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmee hij belaaide onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, **Lord Lister**, genaamd **John C. Raffles**, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Hornby.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspecteur van Politie
(get.) Hornby.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.